

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 754

ZIJNE EXCELLENTIE LOUVOIS.

20 CENT

Op hetzelfde oogenblik sloeg er aan het einde van de gang een rossige vlam uit den muur.

NIEUWE SERIE

ZIJNE EXCELLENTIE LOUVOIS

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

MEN MOMPelt...

Parijs had in de laatste dagen niet te klagen gehad over gebrek aan gespreksstof in de café's, de schouwburg-koffiekamers, de wandelgangen van het Parlement, en de politieke en andere Salons.

Men had zooeven het schandaaltje begraven van de Markiezin de Sainte Eustache, die op een tooneeltje in haar eigen ontvangzaal dansen had ten beste gegeven met een Argentijn, schoon als een antiek standbeeld, en met wien zij eenige dagen later uit Parijs verdwenen was. Dan was er een tamelijk ernstig Kamer-schandaal geweest, dat bijna het geheele Kabinet ten val had gebracht, een out-sider had gewonnen in de beroemde voorjaarsrennen te Auteuil, een bekend bankier was failliet gegaan, een vijftigjarige opera-ster had tenslotte haar plaats moeten in ruimen voor een jongere collega, ondanks een zeer machtige bescherming, en nu had men het geval-Huguet.

Niemand begreep destijds veel van de zaak, en het zou ook nog maanden duren, al eer dat raadsel zou zijn opgehelderd.

Gaston Huguet, was een man van een jaar of veertig, zeer goed bekend in de uitgaande kringen van Parijs, en die in vele salons werd ontvangen. Maar — niet in alle! Er waren gastvrouwen, die, zonder zelfs ooit gewaarschuwd te zijn, in dien al te chiquen viveur met zijn aan de slapen geplakt, glimmend zwart haar en zijn diamanten, den Rasta-

quère zagen, met welken zonderlingen naam de Parijzenaar oorspronkelijk die Zuid-Amerikanen aanduidde, die wat al te snel fortuin hadden gemaakt maar dat later werd uitgestrekt tot alle vreemdelingen, zonder echte beschaving, die zich te Parijs kwamen nestelen om daar hun geld stuk te slaan.

Het was alsof een zeker, onfeilbaar instinct de leden van den hoogsten adel en van de geld-aristocratie waarschuwde voor de bezoeken van die man — en nu geleek het wel alsof de gebeurtenissen hen volkomen in het gelijk stelden.

Want sedert eenige weken werden er zonderlinge dingen omtrent dien bon-vivant gemompeld. En men mompelde ze hoe langer hoe luider, hoe meer stilzwijgen er bleef heerschen omtrent de geheele zaak, in de rechtsche bladen, die deden, alsof er in het geheel geen Gaston Huguet bestond, en nog veel minder een zaak-Huguet!

In het kort moest het volgende gebeurd zijn, ofschoon een bericht van politiewege klaarblijkelijk geïnspireerd, alles als „een dwaas verzinsel” doodverfde.

Te Parijs hield zich een man op, wiens naam bekend en gevreesd was over de geheele wereld: John Raffles. Dat hij er was sprak de politie ook niet tegen, en het viel ook moeilijk te ontkennen want zij had hem gedurende ongeveer een kwartier in haar meedoogenlooze vuisten gehad, en dat zij

hem daarin niet langer had kunnen vasthouden dan gedurende zulk een korten tijd — dat was zeker niet haar schuld!

Intusschen, zelfs dit zou de politie gaarne hebben verzwegen, indien het maar eenigszins mogelijk ware geweest. Het staat ook vast, dat men alles in het werk stelde, de agenten, die bij de zaak betrokken waren geweest, het stilzwijgen op te leggen, maar er zijn altijd wel van die kleine mazen in een net, waardoor het vischje der openbaarheid weet te ontsnappen, — en de politieketel heeft lekken, die heel wat laten doorsiepielen. Iedere journalist en verslaggever, die dezen naam werkelijk verdient, weet daarvan mee te praten en er zijn voordeel mee te doen.

Het was echter reeds eenige dagen voor die arrestatie, die zoo jammerlijk zou eindigen, toen Raffles een huis van Huguet bezocht in een vermomming, teneinde den man een lesje te geven, wegens zijn hard gemoed en zijn lage plannen, ten opzichte van een onschuldig meisje, een der beschermelingen, welke Raffles te Parijs al spoedig groote en kleine diensten had kunnen bewijzen.

Dit bezoek nu had hem bijna het leven gekost, want mijnheer Huguet, die zijn vermomming reeds doorzien had voor hij nog kwam, deed hem in een put storten, half vol water, en Raffles was bij die gelegenheid bijna verdrinken.

Hij was dien avond echter niet alleen gekomen, maar zijn trouwe vriend Charly Brand had hem geholpen, en uit een goed verborgen kastje in het huis van Huguet eenige papieren weten weg te nemen (afgezien van een klein bedrag aan francs!) die een zonderling licht wierpen op den eigenlijken aard van den rijken leeglooper.

Wel, het was deze eigenaardige bejegening waarvan Raffles bij de politie melding maakte. Er werd niet de minste notitie van genomen. Raffles hernieuwde zijn aanvallen, maar werd een paar dagen later op een sluwe wijze gelokt naar het fraaie heerenhuis, hetwelk Huguet bewoonde, in de deftige wijk van Saint Germain. De schurk was er dienzelfden avond in geslaagd zich opnieuw van het jonge meisje meester te maken, dat Raffles juist aan zijn klauwen had weten te ontrukken, en genoot reeds bij voorbaat van zijn helse zegepraal, toen Raffles er ten tweeden male in slaagde door Brand en Henderson geholpen, zich te bevrijden en het huis te verlaten.

Weer maakte hij hiervan melding bij de politie, in een met zijn naam ondertekend schrijven. De politie deed alsof er geen vuiltje van de lucht was. Langzamerhand begon bij

Raffles het besef te groeien, dat de politie eenvoudig niet wilde zien, met opzet ziende blind was. En dat moest wel zoo zijn want tot zijn niet geringe verbazing vond Raffles in de meeste bladen vermeld dat Huguet, naar het politiebureau gebracht in verband met de vrijheidsberooving en de aanranding van de kleine Musette Duflos, eenvoudig weer werd heengezonden, nadat de commissaris een geheimzinnig briefje had ontvangen, waarvan niemand dan hijzelf en natuurlijk de schrijver, den inhoud kende.

Menig ander zou de zaak hierbij gelaten hebben, wel begrijpende, dat mijnheer Huguet zich inderdaad mocht verheugen in de bescherming van een zeer machtig heer, die het zelfs in de hand had, een Commissaris van politie zijn plicht te doen verzaken.

Maar Raffles was van ander hout gesneden, en niet zoodra had hij uit de gevonden papieren bevonden, dat Huguet een zeer goed vriend was van een zekere Georgette Dufour, een zeer mooie variété-artiste, van wie men openlijk zeide, dat zij tevens de hartsvriendin was van een met name genoemden Minister, of hij ging deze dame een nachtelijk bezoek brengen, dat hem weliswaar een groot bedrag aan diamanten en paarden opleverde — maar hem tevens in handen deed vallen van de politie.

En hij had alle reden om te vermoeden, dat het hem ditmaal zeer slecht zou vergaan, daar de beschermende macht te zijnen opzichte zeer streng zou optreden, toen zijn goed gesternte hem den weg der ontvluchting wees — een weg, dien Raffles onmiddellijk insloeg:

De zaken stonden dus nu zoo:

Raffles had de moreele overtuiging, dat Gaston Huguet een dubbel-leven leidde en lid was, waarschijnlijk zelfs de aanvoerder van een geheimzinnige bende misdadigers, te gevaarlijker, wijl zij de misdaad uit behoefte aan sensatie bedreven, zonder aanzien des persoons, misdaden van de afschuwelijkste soort.

En hij had zichzelf een duren eed gedaan, dat hij niet zou rusten alvorens hij dit kon bewijzen, op een zoodanige manier, dat zelfs de politie niet langer zou mogen aarzelen, en een einde zou moeten maken aan de geheimzinnige bescherming waarin de schelm zich thans nog scheen te mogen verheugen.

Dat die bescherming geen waan was, dat ondervond Raffles al heel spoedig. Den dag namelijk, die volgde op zijn inbraak ten huize van Georgette Dufour, stelde Raffles een stuk op, hetwelk hij Brand deed vermenig-

vuldigen, en dat hij aan niet minder dan twintig Parijsche bladen zond. In dit uitstekend gestelde artikel dat hij eveneenshad onderteekend met den naam: „John Raffles”, beschuldigde hij met zooveel woorden Gaston Huguet, een zeer gevaarlijk mensch te zijn, die hem tot tweemaal toe had willen vermoorden, die een jong meisje ontvoerd had naar zijn woning, en haar zeker geweld zou hebben aangedaan, als hij niet bijtijds tuschen beide was gekomen. Hij bood daarbij aan, den naam te noemen van den jongenman, met wie dit meisje in het huwelijk dacht te treden, en die tot dusverre alleen maar gezwegen had om den naam van de kleine Musette niet nog meer in opspraak te brengen.

Hij schilderde alles wat er was voorgevallen in het weelderige heerenhuis, ja, hij noemde zelfs brutaalweg de namen van eenige gasten, die hij had herkend, en die niet alleen de vrienden, maar ook de medeplichtigen van Huguet moesten zijn, en hij bereikte dit eigenaardige resultaat: Van de twintig bladen aan wie hij dit stuk zond, namen twee het op, namelijk *Le Peuple* en de *Humanité* — en dan nog beiden voorzien van redactioneële kantteekeningen, waarin de Hoofd-redacteur te kennen gaf dat hij zich geenszins verantwoordelijk wilde stellen voor de waarheid, „ofschoon men van dit kabinet letterlijk alles kon verwachten.”

En dat was alles! En Raffles werd nog versterkt in zijn meening, dat hier ergens een zeer invloedrijke macht aan het werk was, die Huguet de hand boven het hoofd hield. Reeds was er klaarblijkelijk een wachtwoord gegeven aan de bladen, geen woord meer over de zaak op te nemen, en daar aan was het dan ook zeker toe te schrijven, dat men, een paar dagen na den inbraak bij de mooie *Variété*-zangeres het vertrek van Huguet en zijn vriendin slechts in enkele bladen in een paar regeltjes vermeld stond.

Want inderdaad had „de Koning van Parijs” — dit was de naam door zijn trawanten aan Huguet gegeven — het oogenschijnlijk veiliger geacht het tooneel zijner werkzaamheden voor eenigen tijd te verlaten, en daarbij zijn vriendin mede te nemen. Op die wijze ontliiep hij ook het best de nieuwsgierige reporters van buitenlandsche bladen, die zich volstrekt niet bekommerden om verbodsbepalingen, of verzoeken tot doodzwijgen, en alles naar hunne krachten omtrent deze wonderlijke zaak meldden, wat zij maar konden machtig worden.

Drie reporters van Amerikaansche bladen

hadden zich zelfs niet ontzien, de deur van de arme Musette te belegeren, in de hoop iets uit den mond van het nauwelijks ontsnapte meisje te kunnen vernemen, tot zij in handen vielen van Armand Lafonte, haren stevigen aanbidders, die hen vrij hardhandig de trap afwerkte, onder de bedrieging hun de ribben te zullen breken als zij het zijn meisje ooit weder lastig durfden maken.

Natuurlijk werden ook de bedienden van Huguet danig ondervraagd, of liever de eenge die ter bewaking van het groote huis was achtergelaten, maar die man wist niet waarheen zijn meester gegaan was — of hij wilde het niet weten, hetgeen ongeveer op het zelfde neer kwam.

Zoo stonden de zaken dus, toen Raffles en Brand, tegenover elkander gezeten waren in de kamer van het huis in de *Rue de Vaugirard*, hetwelk aan Raffles toebehoorde, en dat hij dikwijls als krijgsbasis gebruikte, wanneer hij zich te Parijs bevond.

Raffles had juist het ochtendblad van de *Figaro* voor zich, waarin melding werd gemaakt van het vertrek van Huguet, en zeide nu tot Brand, die met een zorgelijk gezicht naar beneden, op den vrij grooten tuin neerzag:

— Ik had dit kunnen verwachten, Brand. De grond is hier hem een weinig te warm onder de voeten geworden en hij vindt het beter, de Goden niet te tarten en de geheele zaak in het vergeetboek te doen geraken. Men leeft snel in een stad als Parijs, die John Raffles kan wel eens een grappenmaker zijn, het publiek zal over drie dagen om de zaak lachen en ze binnen vier dagen vergeten zijn, zoo rekent hij uit! Maar ik zal toonen dat de humor van Raffles haar grenzen heeft! Ik wil weten, Brand, tot iederen prijs, wat of wie de geheimzinnige macht is die dezen schurk beschermt.

— Ik vrees dat dat niet zal te ontdekken zijn, mijn waarde! zeide Brand hoofdschuddend. Het moet wel een macht van buitengewonen omvang zijn, waarvoor een commissaris van politie het hoofd bood. Ik had heel wat gegeven als ik den inhoud te weten was gekomen van dat briefje, hetwelk Commissaris Lepintois ontving, tijdens het verhoor van onzen Huguet.

— Hij zal wel gezorgd hebben, Brand, het onmiddellijk te vernietigen! bromde Raffles tuschen de tanden. Zulke dingen bewaart men niet! En toch zou dat briefje ons van het allergrootste nut hebben kunnen zijn. Ik wil dat spoor dan ook nog niet prijsgeven, en misschien kunnen wij er in slagen, den bren-

ger van dat kattedelletje terug te vinden, dat van den woesten, messcherpen, wreedten commissaris plotseling een lam van hoffelijkheid, onderdanigheid en berouw maakte!

Een korten tijd bleven de vrienden zwijgend tegenover elkander zitten, tot Raffles hernam:

— Hij zal toch wel eenmaal terugkeeren, Brand! En in afwachting daarvan stel ik je voor, nogmaals een onderzoek in te stellen in zijn huis! Wie weet vinden wij daar nog wel iets, dat de moeite loont, en dat eenig licht werpt op deze duistere zaak.

— Maar waarom zouden wij zoo ver gaan? Het is toch bekend wie de beschermer is van Georgette Dufour! De man is lid van de Senaat, hij is eenige malen millionair, en hij heet Bernard de Bonneville.

— Een Senaatslid is hoog, Brand, maar niet hoog genoeg om te kunnen influenceeren op de besluiten van een politie-commissaris, zeide Raffles nadenkend. Neen, wij moeten hooger zoeken! Intusschen — ik erken dat dit ons misschien op een spoor zou kunnen brengen. Boven de Senatoren vinden wij alleen nog maar de Staats-secretarissen, en dan de Excellentie's, de Heeren Ministers

— Maar je kunt toch niet gelooven.... begon Brand verschrikt.

— Waarom niet? zeide Raffles, oprecht

verbaasd, Geloof je soms dat er in de boeken van Zola zooals bijvoorbeeld „Parijs”, ook maar een greintje overdrijving of fantasie schuilt? De dingen die hij daarin schildert zijn gebeurd, gebeuren nog steeds, en zullen zich blijven afspelen, zolang deze maatschappij blijft wat zij thans is! Neen, als ik mij ergens over zou verbazen, dan zou het zijn over het feit, dat die Huguet dan, blijkbaar via een Senaatslid, pressie zou kunnen uitoefenen op eene Minister. Want dat eene Excellentie louter voor zijn vermaak een schurk de hand boven het hoofd zou houden — dat zullen wij toch maar liever niet aannemen. Maar misschien is er in het verleden van zijn beschermer wel iets, dat vat kan geven!

— Is je dat ernst, Edward?

— Volkomen ernst! Waarom ook niet? Iedereen kan in Frankrijk Minister worden, zooals trouwens in bijna ieder ander land, en in ieders leven kunnen van die donkere plekken zijn, die men tot iederen prijs in het duister moet laten! Maar komaan, we hebben nu genoeg gefantaseerd, wij willen nu eens wat meer in de werkelijkheid treden. Kleed je aan, Brand, dan gaan wij dineeren op Montmartre, en zoodra het donker genoeg is geworden, naar het nu leege huis van Huguet, dat alleen maar door zijn bediende wordt bewaakt.

De DUBEC-Cigaretten zijn het succes der Turksche
Cigaretten-Industrie in Nederland.

HOOFDSTUK II.

DE GEHEIMEN VAN HET LEDIGE HUIS.

Het fraaie heerenhuis van Gaston Huguet, den man, wiens naam over zooveel duizende tongen was gegaan, lag op het fraaiste gedeelte van de Rue Madras, op een paar honderd passen van de Seine kade.

Daar Raffles er reeds twee malen geweest was, kende hij het door en door, en hij behoefde ook geen vrees te koesteren er niet in te kunnen doordringen.

Het huis, aan een breede zijstraat gelegen, had aan den kant van de Rue Madras een kleinen voortuin.

Raffles dacht er echter niet aan, daar binnen te dringen. Er werd voortdurend gepa-

trouilleerd en bovendien liepen er nog vrij wat late voorbijgangers, terwijl ten overvloed de voorgevel van het huis beschenen werd door een straatlantaarn.

Het kon omstreeks half twaalf zijn, toen de beide vrienden in hun elegante avond-toiletten rustig de zijstraat inliepen, zonder zich eenigszins te overhaasten, terwijl zij zwijgend luisterden naar het geluid dat de motor van hun auto maakte, waarmede de trouwe Henderson hun op eenigen afstand volgde.

Brand had trouwens dien geheelen avond niet veel gesproken.

Hij had onmogelijk kunnen zeggen wat hem eigenlijk bezig hield, maar hij gevoelde zich bedrukt, zenuwachtig, en als bedreigd door een groot gevaar, ofschoon hij niet had kunnen zeggen van welken aard dit dan zou zijn. Want Huguet had de stad verlaten, er was slechts een bediende in het groote huis, alarmsignalen waren er niet — althans twee dagen te voren — ! — en zij hadden dus niets te duchten.

En toch was Brand verheugd, den reusachtigen Henderson in de nabijheid te weten. De reus was de laatste dagen in een grimmig humeur en Brand vreesde dat het Huguet slecht zou vergaan als hij den hercules bij toeval in de handen viel.

De zijstraat ging aan den kant van het heerenhuis, over in een niet al te hoogen tuinmuur.

Het trottoir aan dien kant was nog geen meter breed.

Zoodra zij hier waren wachtten zij rustig in een duistere koetspoort aan de overzijde.

Er verstreken een paar minuten, en toen reed een auto langzaam de zijstraat in. De chauffeur liet zijn hoorn op een bijzondere wijze weerklinken, en dadelijk traden de beide mannen uit hun schuilplaats te voorschijn, liepen de auto tegemoet en stapten zonder een woord te spreken in de open wagen.

Henderson stuurde aanstonds het voertuig zoodanig, dat de rechterwielen vlak langs den trottoirband gleden, en stond omstreeks twintig meter van het begin van den muur stil.

Onmiddellijk wipten Raffles en Brand als katten van den bestuurdersplaats boven op de auto, grepen een dikken tak van een zwaren eikenboom, die boven den muur uitstak en waren in een ommezien aan den anderen kant van dezen hinderpaal verdwenen.

Onmiddellijk reed Henderson verder. En zoozeer waren deze drie mannen aan elkander gewend, zoo herhaaldelijk werden deze dingen geoefend, dat de geheele overklimming geen twee seconden had geduurd.

Intusschen waren de twee vrienden langs den dikken tak tot aan den stam van den boom voortgekropen, buiten het gezicht van iedereen die zich op straat bevond, en hier gekomen sloeg Raffles dadelijk een dik touw om den tak, die wel vier meter van den grond was, waarop de twee vrienden zich langs dit touw lieten zakken, den grond bereikten en behoedzaam naar het in duisternis gedompelde huis toeslopen.

En Brand sidderde onwillekeurig toen zij

langs het venster liepen, waardoor hij nog maar weinige dagen geleden een blik had kunnen werpen in het vertrek met het valluik in den vloer, waardoor hij Raffles had zien verdwijnen.

Het raam was op dit oogenblik stevig gesloten met behulp van een dik, houten luik, aan de binnenzijde met ijzeren bouten verzekerd.

Het leek trouwens wel alsof alle ramen waren gesloten, ook die op de eerste verdieping.

Maar die afweermiddelen konden een man als Raffles slechts een glimlach ontlokken.

Hij had zijn jas teruggeslagen, tastte onder zijn rokspanden, en haalde een platte tasch te voorschijn, op handige wijze verborgen, en die, met nog andere voorwerpen, een lang knoopentouw bevatte, uit zijde gevlochten, dun, maar uiterst sterk, en aan het einde voorzien van een metalen haak, zorgvuldig met wol omwikkeld.

Raffles keek omhoog en Brand volgde zijn blik.

Ter hoogte van de tweede verdieping liep een lang en smal balcon langs bijna de geheele breedte van den achtergevel. Het balcon, dat een ijzeren leuning had, verbond van buiten drie of vier kamers met elkaar, en de ramen, die er op uit kwamen, waren geen van alle van luiken voorzien.

Raffles mat zorgvuldig den afstand, legde het knopenkoord bij wijze van een lasso in groote windingen in de holte tusschen duim en wijsvinger, greep haak en ander uiteinde stevig vast, plantte zijn voeten goed in de weke grond, en slingerde toen het touw zoo handig en nauwkeurig naar boven dat de haak zich reeds bij den eersten keer om de ijzeren leuning vasthechtte, waarbij de dikke wol belette, dat men iets meer hoorde dan een zacht, dof geluid.

Niettemin wachtte Raffles geruimen tijd voor hij als eerste naar boven klauterde, met de lenige vlugheid van een lichtmatroos.

Brand volgde hem aanstonds, en nu stonden zij beiden op het balcon, omtrent zeven meters boven den grond. Alles bleef daarbinnen pikdonker en doodstil.

Raffles opende opnieuw zijn tasch, en haalde er het noodige uit om zonder geruisch de ruit te kunnen uitsnijden. Binnen tien minuten was dit geschied, en nadat Raffles behoedzaam het gordijn van buiten af wat ter zijde had geschoven, en even het licht van zijn zaklantaarn naar binnen had laten schijnen, klauterden de beide mannen door de opening en staarden in een fraai maar

blijkbaar zeer weinig gebruikt vertrek, waarschijnlijk een der beste logeerkamers voor een eeregast bestemd.

Brand stond doodstil, met zijn hand in zijn revolverzak. Een plotselinge vrees had hem aangegrepen. Toch bewoog zich niets in de kamer, en als zich daar werkelijk iemand had opgehouden, zou die hen beiden van zijn schuilplaats uit, reeds lang hebben kunnen neerleggen.

Raffles keek glimlachend rond, hij zelf scheen zich volkomen op zijn gemak te gevoelen, heel zacht fluisterde hij :

— Hier zullen wij zeker niets vinden, Brand! Het is een mooie logeerkamer en meer niet. Als ik iets hoop te ontdekken, dan zullen wij de werkkamer van onzen man moeten opzoeken.

— Maar ik heb immers de geheime bergplaats tusschen de beide ramen reeds eerder gevonden, en daar alles uit weggenomen en je ter hand gesteld wat ze bevatte? zeide Brand eenigszins ongeduldig. Wat denk je daar dan nog meer te vinden?

— Het zal wel niet de eenige bewaarplaats zijn geweest, waarde Brand, zeide Raffles peinzend. Want als het waar is wat ik denk, dat Huguet een hooggeplaatst staatsbeambte in zijn macht heeft, en dien kan dwingen naar zijn pijpen te dansen, dan moet hij ook middelen in zijn bezit hebben, om dien hooggeplaatste te kunnen bedreigen, laat ons zeggen paperassen, een bekentenis, een valsche wissel, een compromitteerende brief, wat weet ik het? Wie kent het leven van alle grooten in den lande? Welnu Brand, het is niet denkbaar, dat Huguet die bewijsmiddelen overal mee naar toe neemt, en dus moeten zij in zijn huis zijn.

— Maar dit is niet het eenige huis dat hij te Parijs bezit.

— Toegegeven, maar het is dan toch het huis dat hij steeds bewoont, en daar hebben wij dus ook te zoeken wat wij gaarne zouden willen vinden. Kom nu mede, wij moeten nu naar beneden.

Brand volgde Raffles met tegenzin, bereid ieder oogenblik van zijn revolver gebruik te maken.

Raffles had zijn zaklantaarn laten branden, die een tamelijk helder licht verspreidde in de gang, welke zij thans betraden.

De beide mannen liepen voort tot het midden van de gang en stonden daar stil om opnieuw te luisteren. Er deed zich echter volstrekt niets voor.

Toen vroeg Brand, heel zachtjes fluiste-

rend :

— Waar slaapt die bediende ergens?

— Op een zolderkamer, hier ver vandaan! Tenzij wij groote onhandigheden begaan, behoeven wij niet te vreezen dat hij zal ontwaken.

Brand zweeg. Zijn onrust was door het antwoord van Raffles niet gesust. En toch, wat kon er geschieden in dit huis dat door de bewoners verlaten was?

Maar hij meende in de suizelende stilte vreemde geruchten te hooren, het kraken van een kast, van een vloerplank, van een deur die voorzichtig wordt geopend, het lichte krassen van metaal over metaal, het heel zachte rammelen van sleutels.

Maar toen hij even later daar iets van zeide tegen Raffles, trok deze de schouders op en heel hoog zijn wenkbrauwen, en zeide hoofdschuddend :

— Dat is een merkwaardige zinsverbijstering. Ik geloof, dat ik mij over de scherpte van mijn gehoor niet behoef te beklagen en ik hoor niets van dat alles. Je zenuwen spelen je parten Brand, en de hemel mag weten om welke redenen. Hier zijn we aan de achtertrap voor de bedienden bestemd, die naar beneden gaat. Ik zal voorgaan, hier, neem jij mijn zaklamp over. Dan kun je, over mijn hoofd heen onzen weg belichten!

Voorzichtig begonnen de beide mannen de trap af te dalen.

Zij konden ongeveer halverwege de eerste helft zijn, toen Brand plotseling stil stond, want hij zou er nu op gezworen hebben, ergens uit een duisteren hoek een zacht, spottend gegrinnik te hooren.

En bijna op het zelfde oogenblik gebeurde het.

Onder de voeten van Raffles, die nog altijd voor hem uit ging, bezweek een groot gedeelte van de trap, wel vier treden groot, met leuning en al!

En hij zou verdwenen zijn in een gapend, donker gat, misschien wel voor goed, indien Brand niet bliksemsnel zijn hand had uitgestoken, en Raffles van achteren in zijn jas had gegrepen, terwijl hij zich met de andere hand stevig vasthield aan de leuning die verdacht begon te kraken.

Natuurlijk had hij daarbij zijn lamp moeten prijsgeven, die in het gat was gevallen, dat daar zoo plotseling in de trap ontstaan was.

Heel even trachtte Raffles met zijn voeten naar een steunpunt te zoeken, maar toen dit niet gelukte beval hij fluisterend :

— Tracht mij terzijde te trekken, zoodat ik een spijl van de leuning kan grijpen.

Brand gehoorzaamde dadelijk, hij voelde aan het trillen van de leuning dat Raffles er in gslaagd was een der spijlen te grijpen, en toen viel het dezen niet meer moeilijk zich een halven slag om te draaien, en zich weer op het vaste bovenste gedeelte van de trap te werken.

Brand had dadelijk zijn eigen lantaarn te voorschijn gehaald, knipte ze aan en liet het licht in het gat schijnen, en huiverend week hij terug, want op een diepte van minstens twintig meters kon hij den vloer zien van een soort van kelder, die van beton was opgebouwd. Van de weggezakte treden zag hij eerst volstrekt niets, totdat hij tot de ontdekking kwam, dat het zich vlak bij hen bevond.

Het bleek dat een geheel stuk, bestaande uit vijf vrij hooge treden, scharnierend was bevestigd, en zeker was er zoeven, misschien door op de laatste, vaste trede te stappen een soort van grendel weggetrokken, die dit trapgedeelte op zijn plaats hield.

Het stuk schommelde nog altijd zachtjes heen en weer, en daar voorbij was het zwarte ledige, waarin Raffles bijna was neergestort.

— Ik had er een voorgevoel van ! fluisterde Brand, die nog doodsbleck was.

— Waarvan ? Dat je mij op het laatste oogenblik zou hebben gegrepen ? vroeg Raffles. Dan moet ik dat voorgevoel prijzen. En nu moeten wij eens trachten dat ding weer op zijn plaats te krijgen, al moet ik vreezen dat dit van hier af niet zal gaan.

— Ben je dan van plan om verder te gaan ? vroeg Brand verschrikt.

— Natuurlijk ! Want wij hebben ons doel nog niet bereikt. Maar dit is wel zeker, mijnheer Huguët houdt er van zich met echte paardenmiddelen tegen zijn belagers te verdedigen. Ik moet je eerlijk bekennen dat ik hierop niet gerekend had. En het ziet er zoo echt uit ! Er ligt zelfs een looper met koperen roeden op de trap ! Mij dunkt dat het gat te groot is om er over heen te springen.

— Minstens een meter breed en een meter in de diepte, antwoordde Brand. Je ziet verder dat de wanden geheel glad zijn en dat met de trap, ook de twee leuninggen zijn verdwenen. En wie weet wat ons wacht als wij zoo dom zijn den sprong te wagen !

— Dan zullen wij het zekere voor het onzekere nemen, mijn jongen, en de hoofdtrap gebruiken, zeide Raffles kalm. Achteruit dus om aanstonds des te beter te kunnen aanvallen.

De twee mannen liepen snel de trap weer op, sloegen nu een anderen gang in, en be-

reikten tenslotte zonder eenig ongeval het groote portaal waarop de hoofdtrap uit kwam. Zij waren verplicht hier even de lantaarn te dooven, daar het schijnsel misschien te zien zou zijn door het smalle tuimelraam boven de straatdeur heen.

Zij bleven even wachten, tot hun oogen aan de duisternis gewend waren en begonnen toen voorzichtig de trap af te dalen.

Zij waren nog niet geheel beneden, toen Brand bleef stilstaan, op het hooren van een zonderling gebrom, als van een wild dier, dat tamelijk snel naderbij kwam.

Raffles had het nu blijkbaar ook gehoord en zeide lakoniek :

— Een waakhond ! En nu zullen wij toch licht moeten maken, Brand ! Ik zal mijn windpistool gebruiken als het niet anders kan. Ik houd er anders niet van, dieren neer te schieten, die hun plicht doen, maar het gaat hier om groote belangen !

Brand knipte opnieuw de zaklantaarn aan, en het was juist bijtijds, want eenorsch gebouwde hond, een kruising van Duitschen herder en wolf, verscheen juist om den hoek van een breeden zijgang, even met de oogen in het licht knipperend.

— Nu, dat heerschap heeft een ongunstig uiterlijk ! zeide Raffles zacht.

— Wat een muil ! fluisterde Brand, bij het zien van de verschrikkelijke, blikkerende tanden, die allen zichtbaar werden onder de hoog, in rimpels opgetrokken lippen, terwijl er een valsche gloed lag in de groen-gouden oogen, en het dier de ooren in den nek had gelegd, terwijl de haren boven de schoft als borstels overeind kwamen.

Het dier dook, en zou juist een sprong nemen, om Raffles, die het meest vooraan stond, naar de strot te vliegen, toen deze rustig zijn windpistool afvuurde.

De stalen kogel drong het monster in den kop, en doodde het op slag. Het gaf zelfs geen geluid, maar viel zwaar op zijde, trok even met de pooten, en lag stil.

— Het is alsof hij ons verwachtte ! fluisterde Brand huiverend, terwijl hij neerzag op de verschrikkelijke, nog altijd ontbloote slachttanden, van den dooden hond.

— Dat begin ik ook langzamerhand te gelooven Brand ! gaf Raffles toe. En alles wel beschouwd zou ik zijn plaats als volgt hebben geredeneerd : Mijn tegenstander heeft in dit huis gezocht naar compromitteerende papieren, en daar hij zeer bekwaam is als inbreker, zal hij zeker de eerste gelegenheid de beste te baat nemen om dat onderzoek te herhalen en welke gelegenheid is beter dan mijn ver-

trek ? Laat ik dus op reis gaan !

— Maar als dat waar is Edward, dan is het best mogelijk dat hij zich hier ergens verschoolen heeft en niet alleen, maar met goed gewapende handlangers ! En bedenk dat ditmaal geen enkele rechter hem zou kunnen veroordeelen, als hij ons op een revolverkogel zou tracteeren !

Raffles gaf niet aanstonds antwoord. Hij stond eenige oogenblikken in gedachten verzonken, en overwoog blijkbaar de woorden van Brand.

Toen pas zeide hij rustig :

— Het is mogelijk dat je gelijk hebt, Brand, — en toch geloof ik het niet ! Mij dunkt dat hij zich dan al wel vertoond zou hebben. Het kan hem niet zoo moeilijk gevallen zijn, ons van uit een duisteren hoek met een goed gericht kogel neer te leggen. Ik denk eerder dat hij het heeft laten aankomen op zijn aardige, electriche installaties en op de tanden van zijn waakhond !

— En wie weet wat ons nog meer te wachten staat, zeide Brand zuchtend. Ik gaf er wat om, als wij nooit met dien schurk in aanraking waren gekomen !

— Foei Brand, wat je daar zegt, getuigt van groote ondankbaarheid ! zeide Raffles bestraffend. Bedenk eens welk een schoone taak er voor ons is weggelegd. Je moest het waardeeren, in de gelegenheid te worden gesteld een der booze gezwellen uit het lichaam van de schoone stad Parijs weg te snijden.

— Heel goed, maar het heeft er veel van, alsof het booze gezwel mij zal wegsnijden ! wierp Brand hem tegen. Waar bemoeien wij ons eigenlijk mee ?

— Brand, mijn werk is internationaal, dat moest je nu toch weten. Ik tast het kwaad aan waar ik het aantref, ook al zou mijn eigen leven gevaar loopen. Dat is nu eenmaal de risico van iedere jacht. Maar ik vind dat dit niet de plaats is om wijsgeerige bespiegelingen te houden. Laten wij verder gaan. Dat is geloof ik de deur van het groote vertrek, van het vertrek waar zich het valluik bevond, dat mij bijna noodlottig is geworden.

De beide mannen waren onder het spreken de vestibule overgestoken, en de breede gang ingegaan, die toeliep op de achterdeur, en die ongeveer in het midden gesneden werd door een smallere dwarsgang, welke Brand niet zonder de grootste voorzichtigheid en op zijn knieën kruipend was voorbijgegaan.

Raffles overtuigde zich eerst dat de deur een houten knop had, en geen koperen, die men met een krachtigen electriche stroom

had kunnen laden, draaide hem behoedzaam om en ging binnen, na eerst het licht van de lantaarn door de deurkier te hebben doen spelen.

De gordijnen van het groote vertrek waren gesloten. Raffles stak de hand uit naar den schakelaar van het licht, maar hij had goed draaien, de lampen bleven uit.

— Dat is vreemd, mompelde hij. Zou de electriche installatie buiten werking zijn gesteld ?

Hij richtte het licht van zijn lantaarn op de lichtkroon in het midden en vervolgde :

— Nog wonderlijker ! Alle fittings missen hunne lampen ! Dat wil dus zeggen dat de bewoner er op gesteld was althans dit vertrek zoo donker mogelijk te houden ! Ga je eens overtuigen Brand, of het licht in de gang wil branden.

Brand verwijderde zich, vond bij het licht van een waslucifer den gangschakelaar en kon zich onmiddellijk overtuigen dat het licht brandde.

Toen hij met deze mededeeling bij Raffles terugkeerde, bromde deze wat voor zich heen, deed de lamp in alle richtingen schijnen zocht achter de gordijnen, schoof de sofa van haar plaats, en zeide tenslotte, een weinig ongeduldig :

— Het doet er ook niet toe ! Wij hebben ruimschoots genoeg licht om het geheime vak te openen. Jij weet hoe het deurtje werkt, Brand. Vertoon je kunsten eens !

Brand trad dadelijk tusschen twee van de groote ramen, zocht daar even rond, vond een zeer klein uitsteekseltje naast de raampost, drukte er op, en een smal deurtje in het behang, veerde open.

De jongeman wilde reeds de hand in de opening steken, om eenige papieren uit het kastje te halen, die hij daarin zag liggen, toen hij zich plotseling met geweld opzij voelde werpen. Reeds ging zijn hand naar zijn revolverzak, toen hij de heesche stem van Raffles hoorde, die fluijsterend waarschuwde :

— Verroer je niet ! Blijf waar je bent !

Met een paar stappen was Raffles bij een der wapenrekken, greep een vlijmscherp korf, gekromd zwaard, een van die zware uitmuntende wapens, waarmede de Indische Sikhs zelfs een tijger durven aanvallen en trad weer voor het kastje.

Op veiligen afstand duwde hij met het wapen het deurtje nog wat verder open, met den linker hand de lantaarn vasthoudend, waarmede hij het inwendige van de schuilplaats belichtte en op hetzelfde oogenblik liet zich een soort van gefluit hooren, en uit een

klein, grijsachtig heuveltje verhief zich de driekante afzichtelijke kop van een Moerasadder.

Met boosaardig fonkelende oogen bewoog het monster snel den diamantvormigen kop naar links en naar rechts, en schoot toen bliksemsnel vooruit om zichzelf als het ware te onthoofden met den vlijmscherpe snede van het zwaard, dat Raffles de slang had voorgehouden.

Brand kwam doodsbleek overeind, en stotterde, terwijl hij het zweet van zijn slapen wischte :

— Mijn God, dat is afschuwelijk ! Als je me niet terzijde geworpen had, Edward, dan zou ik zeker mijn hand in die kast gestoken hebben, gebeten zijn . . .

— En je overhaasting met den dood hebben moeten bekoopen, Brand, want tegen den beet van deze soort giftslangen is nog geen kruid gewassen. En nu zullen wij eens zien of al die moeite beloond wordt.

Hij verwijderde met het zwaard het doode lichaam van de slang, verbrijzelde het den kop, die nog even bewoog, met den hak, en haalde toen de papieren naar zich toe.

Zij waren allen onbeschreven, op een na ! En half luid, las Raffles voor :

— Voor geval je mijn kleine afweermiddelen mocht te boven komen, wil ik je even zeggen, John Raffles, dat je je verder alle moeite kunt sparen, je hebt niet met een gek te doen ! En ik wil je alleen maar waarschuwen : Neem je voor mij in acht, want ik zal onverbiddelijk zijn als je je dwaze pogingen niet laat varen om mij den voet dwars te zetten !

G. H.

Raffles, geenszins ontmoedigd, vouwde het papier glimlachend op, stak het in zijn zak, en zeide :

— Het doet me leed, Brand, je een deel van je nachtrust vruchteloos te hebben ontroofd. Wij kunnen nu gerust weer gaan. Maar Mijnheer Huguet vergist zich als hij denkt, dat ik nu den strijd verloren verklaar ! Want ik heb een aanknooppingspunt, waar wij opnieuw kunnen beginnen !

— Wat is dat dan ? vroeg Brand, alles-behalve overtuigd.

— Het heeft een naam, amice, en het heet Bernard de Bonneville, Fransch Senator !

De bekende DUBEC Cigaretten begonnen voor 40 jaar met eene productie van 10000 per dag. Thans meer dan 300000 per dag.

HOOFDSTUK III.

MEVROUW DE BONNEVILLE ONTVANGT.

Het was eenige dagen na het nuttelooze en toch zoo gevaarlijke bezoek, hetwelk Raffles en Brand aan het huis van Gaston Huguet hadden gebracht, toen de deuren van de groote ontvangsalons in het huis van Mevrouw de Bonneville zich openden voor een groot aantal gasten.

Het was een vrij belangrijke soiree, en een paar artisten van de groote opera zouden, in de muziekzaal, die aan de ontvangsalon grensde, eenige nummers ten gehore brengen.

Bij uitzondering was mijnheer de Bonneville zelf ditmaal aanwezig. Hij hield anders niet veel van de partijen van zijn vrouw en had meestal wel een voorwendsel bij de hand, of

geheel afwezig te blijven, of zeer vroeg te verdwijnen.

Hij was een kleine man, met het gelaat van een fret, doordringende, zwarte oogjes, onder ruige, dichte wenkbrauwen, een beetje voorover loopend, met een bijna geheel kalen puntschedel, die hem een zonderling, aapachtig voorkomen gaf, te zamen met zijn ouderwetsche, grijze bakkebaarden, en de diep in het hoofd liggende oogen.

Er waren dien avond zeker een tachtig gasten, en het werden er nog meer, naar mate de tijd verstreek, en het uur aanbrak, waarop gedanst zou worden.

Senator de Bonneville moest wel zeer rijk

zijn, te oordeelen naar de grootte van het fraaie heerenhuis, dat hij aan de Quai de l'Horlogerie bewoonde, dat van prachtige meubelen was voorzien; zij hielden een stoet bedienden, in de garage stonden drie auto's, één voor den heer des huizes, één voor de dochter, Lucinde, en dan nog een grooten toerwagen voor allen, er werden groote reizen gemaakt, kortom, mijnheer de Bonneville stond bekend als een der rijkste mannen van Parijs.

Als Senaatslid behoorde hij tot de uiterste rechtsche groepen. Men had hem echter zelden het woord hooren voeren. Meestal vergevoegde hij er zich mede, stil op zijn bank te zitten, met gevouwen handen, de oogen half dicht geknepen, als een spinnende poes, om ten slotte zijn stem uit te brengen, zonder ooit nauwkeurig te weten waarover hij eigenlijk stemde.

En toch was hij zóó zeer gesteld op zijn Senatorschap dat hij telkens met groote angst en ontzetting kennis nam van iedere gebeurtenis, die zou kunnen leiden tot een tusschentijdsche verkiezing. Tot een omverwerping van het kabinet, waarvan een der Ministers hem blijkbaar de hand boven het hoofd hield, of tot een andere onvoorziene ramp, die hem van zijnen zetel zou kunnen verdrijven.

Hij liep nu zooals gewoonlijk met de handen op den rug tusschen de gasten zijner vrouw, druk nog als een wezel ondanks zijn zestig jaren.

Bij de deur stond nu en dan Mevrouw de Bonneville stil om nog een laten gast te recipieeren. Zij was groot en zwaar, en stak zeker wel anderhalf hoofd boven haren kleinen echtgenoot uit.

Vroeger moest zij mooi geweest zijn, maar daarvan was weinig meer te zien, want ondanks haar wanhopige pogingen kon Mevrouw de Bonneville er maar niet in slagen een toenemende vetzucht te bestrijden, die haar geheele bestaan dreigde te gaan vergallen.

Lucinde was een heel mooi meisje, met een trotsch gezichtje, uiterst modern, en blijkbaar de oogappel van hare ouders, die geen ander kind hadden. Zij was op het oogenblik waarop dit avontuur van Raffles zich afspeelde, verloofd met een jongen Marineofficier, die het ver hoopte te brengen in de wereld, en dit voorloopig demonstreerde, door het dragen van hagelwitte handschoenen, een als goud opgepoetste sabel, en een keurig, smal snorretje, op de bovenlip.

De naam van dezen veelbelovenden krijgsman ter zee luidde: Raoul Potdevin.

Het was reeds elf uur in den avond en nog

altijd kwamen er nu en dan gasten binnen.

Onder dezen bevond zich ook een eerwaardig Zweedsch geleerde, Elnar Garstrom geheeten, en dien avond voor het eerst geïntroduceerd door een der vrienden van den huize, die met den grooten natuurkundige had kennis gemaakt op zijn club.

En waar Mevrouw de Bonneville er prat op ging een ware beschermster te zijn van kunsten en wetenschappen, zoo viel het niet te verwonderen, dat de Zweedsche geleerde een eereplaatsje kreeg. In zijn gezelschap bevond zich zijn assistent een stille jongeman, met een vrij onbeduidend gelaat, die bloosde als een jongedame hem aansprak, en zich zooveel mogelijk achteraf scheen te willen houden.

Zijn Fransch was trouwens erbarmelijk, maar de geleerde sprak de taal van Molière zonder eenig accent.

Hij had een nobel, indrukwekkend gelaat, dat nog eerbiedwaardiger werd door den langen, sneeuwvitten baard, dien tot ver op zijn borst afhing, en het zilverwitte, fijne hoofdhaar, in lange lokken neervallend langs zijn slapen.

De sopraan van de Fransche Opéra had reeds haar zwanenzang voor dien avond gezongen, en was na een lang aangehouden triller tot besluit van het kleine podium afgewandeld, aan den arm van een galant heer onder de gasten, zoodat het dansen thans kon beginnen, tot groote vreugde van de jeugd.

Het was op dat oogenblik dat de heer Garstrom uit zijn hoekje opstond en de zaal eens wat rondliep, met zijn handen op den rug, en nu en dan stilstaande, om met een ouden heer onder de gasten een paar woorden te wisselen.

Van zijn assistent had men reeds in een vol uur niets meer gezien, en dat verlegen jongemensch had zich waarschijnlijk reeds in de eenzaamheid van zijn slaapkamer teruggetrokken.

De Zweedsche geleerde bereikte de muziekzaal, die daar nu verlaten lag, half in duisternis gedompeld, nu men zich uitsluitend aan het dansen wijdde, en waar zich slechts enkele paartjes ophielden, voor wie deze schemering slechts aangenaam kon zijn, vertoefde echter ook hier niet lang, maar begaf zich naar de serre, een ware wintertuin, zeer groot, met allerlei donkere hoekjes, intieme zitjes, maar die nu nog geheel verlaten was, want wie kan er tegenstand bieden aan de verleidingen van de moderne dansen?

Zonder zich te overhaasten liep de eerwaarde Zweed verder, totdat hij stuitte op

een dicht boschje Rhododendrons, die in vollen bloei stonden en een verrukkelijke geur verspreidden.

En hier was het dat hij zijn assistent vond, die daar blijkbaar heel op zijn gemak was, en rustig op een bank een sigaret zat te rooken.

En niet zoodra was hij onder het bereik van de zachte stem van den Zweed, toendeze bestraffend fluisterde :

— Dat is niet zeer voorzichtig van je, Brand, om in deze duisternis een sigaret te rooken, ik kon het vuur bijna op den drempel van de deur zien. Doe weg dat ding. Al iets ontdekt ?

Verschrikt had de zoogenaamde assistent het eindje sigaret op het grint neergeworpen, en toen zei hij zacht, eenige dichtbeschreven papieren uit zijn zak halend :

— Je hebt gelijk, daarom had ik moeten denken ! Maar voor het overige kun je geloof ik tevreden over me zijn. Ik heb ik zijn schrijftafel, in een geheim vak, dat niet zoo erg geheim was, eenige brieven gevonden, afkomstig van Zijne Excellentie, die misschien van beteekenis kunnen zijn en die ik mij gehaast heb, over te schrijven. Natuurlijk heb ik mij duchtig gewapend tegen een overval. Zijn werkkamer lag gelukkig geheel afgezonderd en geen bediende vertoonde zich daar.

Raffles had een vluchtige blik geslagen op de papieren die Brand hem had toegestoken, knikte goedkeurend, stak ze zorgvuldig weg, en zeide :

— Dat heb je knap gedaan Brand, je hebt je goed gehouden en je hebt je rol van onnoozelen, verlegen dwaas, goed gespeeld. En maak nu maar dat je wekomt, ik zal me binnen een kwartier bij je voegen. Voor zoover ik kan nagaan hebben we hier voorloopig niets meer te maken ! Het is mogelijk dat we later met een heel ander doel zullen terugkomen.

De beide vrienden wisselden vlug een handdruk, en toen verdween Brand in de duisternis van de serre, zeer tevreden over zich zelf, terwijl Raffles zijn houding weer aannam, van bejaarden, deftigen geleerde, en zich weer naar de zaal begaf, waar op dit oogenblik druk gedanst werd.

Hij stond nog nauwelijks op den drempel van de deur, of hij zag iets dat hem met groote verbazing en ook een weinig met bewondering vervulde.

Want daar, op nog geen vijf meters afstand danste, alsof er geen wolkje aan de lucht was Gaston Huguët met een rosharige dame, mager en met stekende oogen.

Hij scheen volkomen op zijn gemak te zijn,

en sprak glimlachend met zijn danseres, terwijl hij zich bijna op dezelfde plaats bleef bewegen want het was nu zeer vol. in de zaal.

Wat verder stond mijnheer de Bonneville te praten met Lucinde. Zijn scherpe oogjes hadden nu een zachte uitdrukking en Raffles begreep hoezeer hij van dat trotsche hooghartige meisje moest houden, dat zoo weinig geleeke op hem of op zijne vrouw. Raoul Potvedin, weer een paar meters verder, sprak met de vrouw des huizes.

Alles zag er heel gewoon, heel onschuldig uit, en toch gevoelde Raffles instinctmatig, dat er juist op dit oogenblik een zeer bijzondere spanning heerschte bij al die menschen, die daar schijnbaar zoo bedaard stonden te praten.

Dat de rijke Huguët het waagde, hier in deze salon te verschijnen, weinige dagen nadat zijn naam op gevaarlijke wijze in opspraak was gebracht, verbaasde hem niet meer, want het stond nu voor den grooten avonturier vast, dat die man met zijn donker, knap gelaat op een geheimzinnige wijze beschermd werd door zeer machtigen.

Dit moest zoo zijn, daar het anders onverklaarbaar was, dat de politie hem kalmpjes had laten gaan, en hem zonder meer had vrijgepleit van een misdrijf, dat bij de wet strafbaar is gesteld.

En hij besloot op zijn hoede te zijn. Huguët was van zijn „vacantie-reisje” teruggekeerd, dat was zeker, en zijn eerste gang scheen geweest te zijn naar dit huis, naar deze danszaal, waar hij zich blijkbaar volkomen thuis gevoelde.

Raffles schoof zich een weinig terzijde, om niet al te zeer in het oog te loopen, en hield Huguët scherp in het oog. Hij zag nu, hoe deze zijn danseres met een glimlachje naar haar plaats voerde, toen het strijkje plotseling afbrak, en zich toen, altijd met denzelfden glimlach op het gelaat, naar mijnheer de Bonneville begaf die nog altijd met Lucinde praatte.

Hij kon zien hoe het smalle frettengezicht heel eventjes krampachtig vertrok, en hoe hij toen den pasgekomen gast ontving en toesprak. Huguët wendde zich echter al heel spoedig tot het meisje, maar dat duurde maar heel kort, want onmiddellijk kwam Raoul naderbij, met samengetrokken wenkbrauwen en blijkbaar heel weinig ingenomen met dit gesprek onder vier oogen.

— Welzoo, daar broeit iets ! mompelde Raffles voor zich heen. Hier speelt zich een klein, intiem drama af, of ik moet mij wel zeer vergissen ! Zou die Huguët het werkelijk voor-

zien hebben op dat schatrijke goudvischje ? Men zegt toch dat hij zelf geld in overvloed bezit. Wie weet, misschien vergist men zich wel. In ieder geval geeft hij het geld bij handenvol uit, misschien begint hij zijn positie als aanvoerder van een dievenbende wat gevaarlijk te vinden, en wil hij nu op zijn lauweren gaan rusten. Bonneville is bang voor hem, dat is duidelijk ! Het meisje schijnt hem niet te kunnen uitstaan, dat valt al evenmin te ontkennen, als ik nog verstand heb van vrouwengezichten ! En Raoul zou hem, ik ben er zeker van, met het grootste genoegen den hals omdraaien ! De brutale schelm moet dan wel heel zeker van zich zelf zijn ! En ik moet, ik zal het weten, wat hem die macht geeft !

Raffles was tot dit punt van zijn alleen-spraak genaderd, toen er weer iets anders gebeurde, dat zijn aandacht gevangen hield.

Want Huguet had Lucinde ten dans gevraagd, zoodra de muziek weer begon te spelen, en nu schoven zij reeds door de zaal, Raffles zag hoe zijn doodsvijand het meisje dicht tegen zich had aangedrukt, terwijl een glimlach van zegepraal zijn witte tanden ontblootte, en Raoul met duisteren blik toekeek. De jonge zee-officier wendde zich vervolgens tot Bonneville, en Raffles merkte duidelijk op, dat hij op heftigen, onderdrukten toon tot dezen sprak, na hem een weinig ter zijde te hebben gevoerd, en dat de vader van het meisje gebaren maakte als iemand die zich verontschuldigt, en een ander tracht te kalmeeren.

En toen meende Raffles voor dien avond wel genoeg te weten. Hij nam op hoffelijke wijze afscheid van zijn gastvrouw, begaf zich naar de vestiaire, liet zich daar zijn goed geven en stond een oogenblik later in de frissche buitenlucht, die hem heel wat beter tot inademen geschikt scheen, dan de benauwde, zwoele geuren die in de danszaal hingen.

Hij raadpleegde zijn horloge, liep langzaam de straat ten einde, sloeg een dwarslaan in, waar het stil was en duister, en hij behoefde nog maar eenige minuten te wachten, toen Brand plotse ing uit de duisternis kwam opduiken en zachtjes zeide :

— Ik ben blij dat je er bent. Alles is toch in orde ? Ze hebben toch niets gemerkt van het openen van het bureau ?

— Alles is in de beste orde, wat betreft het schrijfbureau, Brand ! Maar er is iets anders wat mijn gedachten nu bezig houdt. Huguet is terug !

Brand weerhield met moeite een kreet van

verbazing.

— Nu, dat noem ik onbeschaamdheid, zeide hij. Hij moet zich dan wel heel veilig weten.

— Dat doet hij ook. Hij doet zelfs nog meer. Hij heeft het voorzien op de dochter van Bonneville.

— Nu, dan is zijn kans al heel gering ! meende Brand minachtend. De vader kent hem, en zal zijn dochter toch zeker niet aan dien schurk geven !

— Wie weet, als de schurk hem om den vinger kan winden !

— Maar het meisje is verloofd ?

— Ongetwijfeld ! Maar Huguet schijnt plotseling het plan te hebben opgevat, zijn geldelijke positie aanzienlijk te verbeteren ! Naar het mij voorkomt is hij er van overtuigd dat de Bonneville niet zal aarzelen, hem zijn kind te geven !

— Ik ben benieuwd hoe Georgette Dufour dat zal opnemen, zeide Brand met een zacht lachje. Die is geloof ik verschrikkelijk jaloersch en zal hem de oogen uitkrabben !

— Je zegt daar zooiets, zeide Raffles peinzend. Misschien kunnen wij van dien gemoedstoestand wel gebruik maken. Een jaloersche vrouw kan in sommige gevallen haar gewicht in goud waard zijn.

— Zullen wij het haar zeggen ?

— Het is niet noodig Brand, dat wij voor verklikker spelen, je kunt het van mij aannemen, dat zij het spoedig genoeg wel zelf zou merken ! En is het eenmaal zoover, dan kunnen wij haar tot onze bondgenootte maken. Want Huguet is wel erg sluw, maar ik denk dat zijn hartsvriendin toch wel heel wat van hem weet dat hem voor de rest van zijn leven naar Nieuw Guiana zou kunnen zenden, als het bekend werd, en als hij niet beschikte over zulke machtige beschermers. En nu die brieven, ik moet er even onmiddellijk inzage van nemen.

— Ik vrees dat je er niet veel aan zult hebben Edward. Bij het naschrijven bemerkte ik dat zij weinig anders behelsden dan mededeelingen van vertrouwelijke aard weliswaar en waarin een paar malen de naam van Huguet wordt genoemd, maar die ons volstrek niet verder brengen wat betreft den aard van de eigenaardige betrekking die er bestaat tusschen die drie mannen.

Het gelaat van Raffles stond ernstig toen hij hernam :

— In dat geval zouden wij nog weinig bereikt hebben ! En wij moeten nadenken over een middel, om achter dit geheim te komen. Eigenlijk had ik ook wel kunnen

begrijpen, dat noch de Minister, noch het Senaatslid zoo onverstandig zullen zijn compromiteerende papieren in een schrijftafel te bewaren. Wij zullen hier als strenge heemeesters moeten optreden, mijn waarde. En ik geloof dat ik reeds een middel heb bedacht, dat misschien heel pijnlijk zal zijn voor Bonneville, maar afdoende naar ik vermoed, om hem aan het spreken te brengen, natuurlijk in geval hij werkelijk iets weet.

De beide vrienden waren onder het spreken de stille laan geheel ten einde geloopt, zouden juist een hoek omslaan, toen hen een fraaie auto in vrij snelle vaart tegemoet kwam.

Zij hadden onmiddellijk de Mercedes van Huguet herkend.

De wagen werd bestuurd door een vrouw, en ook deze was voor hen geen onbekende, het was Georgette Dufour, die bleek, met een vertrokken gezicht achter het stuurwiel zat, en volstrekt niet op die beide late voorbijgangers lette.

Zij stuurde de auto de donkere laan in, en een oogenblikje daarna was de wagen uit het gezicht verdwenen.

De beide mannen keken elkander even glimlachend aan, bij het licht van een lantaarn, en toen zeide Brand :

— Het lieve kind schijnt al een weinig op de hoogte te zijn ! Zij is onderweg naar het huis der Bonneville's.

— Ongetwijfeld, en ik heb er nu spijt van dat ik ben heengegaan ! Ofschoon, het mag twijfelachtig heeten of men in de salons der Bonneville's een juffertje van het kaliber van Georgette Dufour zal ontvangen. Huguet zal haar zeker ronduit verklaard hebben wat hij van plan was, en haar den bons hebben gegeven. En nu legt zij het zeker aan op een schandaal. Laten wij nog even terugkeeren, ik ben nieuwsgierig te weten wat zij eigenlijk voornemens is.

De twee mannen keerden dus op hun schreden terug, liepen snel de laan weer ten einde en bevonden zich weinige minuten later in een portiek tegenover de deur van het groote huis der Bonneville's.

Een weinigje verder stonden wel achttien

of twintig auto's te wachten, welker chauffeur in een groepje stonden te babbelen en te rooken, en de achterste wagen van de file was de Mercedes van Huguet.

De vrouw moest dus binnen zijn en praatte misschien op dit oogenblik met de bedienden.

Zij hadden voor zich zelve juist deze gevolgtrekking gemaakt, toen de deur geopend werd en Georgette weer te voorschijn kwam, maar ditmaal aan beide kanten geflankeerd door een bediende !

Ieder van hen had de vrouw stevig bij een arm vast en zij werd zonder veel omhaal buiten de deur gezet die hard achter haar dicht viel.

Haar schelle stem riep een woedende verwensching, zij hief een dreigende vuist op tegen het huis, en toen liep zij haastig op de Mercedes toe, en wilde juist achter het stuurwiel plaats nemen en den motor op gang brengen, toen zij een hand op haren arm voelde. Zij keek driftig opzij, meenende met een agent te doen te hebben en zag in een eerwaardig, gebrild gelaat met een langen witten baard, dat haar volkomen onbekend was. En naast dien onbekenden man stond een tweeden, dien zij evenmin nooit te voren gezien had.

— Wat wilt gij, mijnheer ? vroeg zij ongeduldig.

— Met u spreken, Madame, antwoordde Raffles beleefd.

— Gij zijt gek ! Wat moet dat beteekenen ? Maak plaats, of ik rijd U onderstboven.

Maar Raffles had zijn hand krachtig op de hare gelegd, die op de contactknop rustte, en hernam nadrukkelijk :

— Wij moeten zeer bepaald met u spreken, over Gaston Huguet !

De naam deed haar ineenkrimpen en haar oogen fonkelden, toen zij eensklaps het gelaat naar Raffles toewendde en vroeg :

— Vrienden van hem ?

— Neen, vijanden !

De vrouw scheen zich even te bedenken, rukte zich toen los, en zeide, in haar wagen stappend, kortaf :

— Nog niet, nu nog niet !

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten.

HOOFDSTUK IV.

EEN WONDERLIJKE VERDWIJNING.

Het was den volgenden dag omstreeks zes uur in den middag, toen mijnheer de Bonneville met een bevende hand naar zijn telefoon greep, die op zijn lessenaar stond en zich in verbinding stelde met het hoofdbureau van politie.

Zijn stem had een schorren klank, toen hij, na even te hebben gewacht, begon :

— Ik wil met mijnheer Dujardin in persoon spreken, neen met den Hoofdcommissaris zelf zeg ik ! Het is van groot gewicht.

Weer wachtte hij even om dan te vervolgen, terwijl zijn kleine zwarte oogjes knipperden :

— Mijnheer Dujardin, mijn verontschuldigingen, als ik u wellicht stoor in Uw zware taak, maar ik ben zeer ongerust over het lot van mijn dochter, en ik ben verplicht uw hulp in te roepen. Zij is vanmorgen op weg gegaan om een vriendin te bezoeken, zij verklaarde stellig voor de lunch terug te zijn, het is zes uur, en wij hebben nog niets van haar gehoord ! Erger nog, zij is bij die vriendin, Gertrude Grandpré, in het geheel niet geweest ! Gij kunt u dus onze angst voorstellen, in een stad als Parijs ! Wij hebben reeds overal onderzoek gedaan, bij andere vrienden, maar niemand heeft haar gezien, ja, zij is met haar eigen, kleine auto gegaan ! Neen, geheel alleen ! Zij chauffeert altijd zelf, zij wil geen chauffeur naast zich hebben ! Mijnheer Raoul Potdevin, — een heel goede vriend van haar — heeft reeds in alle richtingen gezocht ; vruchteloos evenwel. Ik smeed U, stel onmiddellijk alles in het werk om een spoor van mijn dochter te hervinden. Ik kan u onmogelijk zeggen hoe ongerust ik ben. Dat is goed, zend iemand bij mij, ofschoon ik vrees dat ik hem onmogelijk iets meer kan mededeelen dan ik u thans zeg !

Het Senaatslid legde den haak weder op het toestel, zuchtte diep, wischte zich het voorhoofd af en begon zijn groote werkkamer op en neer te loopen, telkens met zijn rechtervuist in de palm van zijn linkerhand staande en nu en dan een wanhopig gebaar makend.

En eensklaps stond hij stil en mompelde voor zich heen, half luid en met een uitdrukking van onzegbare ontsteltenis op het gelaat :

— Zou dit het verleden zijn dat zich eindelijk gaat wreken ? O, die schurk, die ellendige schurk, die mij kan kneden als was.

Hij viel zwaar in den stoel voor zijn schrijftafel neer, bleef wel tien minuten lang onbe-

wegelijk zitten, haalde toen eenige laden open, en knipte in een daarvan een klein veertje los, zoodat een geheim vakje naar voren sprong.

Hij tastte er in met afgewend gelaat, nam er de brieven uit, die er in lagen, las ze nog eens door, ontstak een kaars, bestemd om lak te smelten, en verbrandde een voor een de brieven tot er niets meer van over was dan een hoopje asch.

Toen ging de deur open en mevrouw Bonneville trad binnen, met roodgeweende oogen ; het was misschien geen ideaal huwelijk tusschen die twee, maar beiden hadden hun kind innig lief en nu wierpen zij zich zwijgend in elkanders armen, weer te samen gebracht door hetzelfde leed.

Toen vroeg zij, haar tranen afwisschend :

— Wat zegt de Hoofdcommissaris ?

— Hij zal iemand zenden.

— Wat, wat geloof jij zelf, Bernard ?

De echtelieden durfden elkander blijkbaar niet aanzien, aarzelend antwoordde het Senaatslid :

— Ik kan het mij volstrekt niet voorstellen !

— Je gelooft toch niet, dat Huguet....

Bonneville balde de vuisten en antwoordde tusschen de tanden :

— Zoiets behoefde hij immers niet te doen ? Hij wist heel goed dat wij aanvankelijk zullen tegenstreven en ten slotte, omdat het wel moet....

— Maar waarom moet het ? riep Mevrouw de Bonneville op een toon van wanhoop, Je bent altijd zoo raadselachtig, Waarom het kind te ontnemen aan Raoul om het te geven aan een kerel, die reeds overal met den vinger wordt nagewezen, Wat beweegt je hem de voorkeur te geven ?

Met gebogen hoofd stond de Bonneville voor zijn vrouw, heel klein en nietig nu en schor klonk zijn stem, toen hij ten slotte antwoordde :

— Laat het je genoeg zijn, Mathilde, als ik je zeg, dat die man mijn lot in handen heeft. En dus ook het jouwe. Hij zal mij kunnen vernietigen, mijn geheele positie kunnen omverwerpen, mij volkomen onmogelijk maken, ja, mij misschien zelfs in de gevangenis doen werpen. Neen, vraag mij niets, ik ben nu niet in staat om je te antwoorden. Wij zullen moeten toegeven, en als Lucinde ons

werkelijk liefheeft dan zal zij zich aan onze wenschen onderwerpen. En ik weiger te gelooven dat Huguet haar zou hebben ontvoerd. Hij moest begrijpen dat hij daardoor alles zou verliezen en niets kon winnen.

Mathilde wilde een opmerking maken, toen de deur werd geopend en een bediende het bezoek aankondigde van den rechercheur Leblanc, een klein, uiterst bewegelijk mannetje met een hoofd als een pompoen, en ongelooflijk groote handen, die, tot vuisten gebald, in staat leken om een os den kop te verbrijzelen.

Hij maakte op den drempel van de deur eerst een paar buigingen, en begon onmiddellijk, als een man, die recht op zijn doel pleegt af te gaan en zich met het begrip „tact” niet ophoudt.

— Mevrouw, mijnheer, die zaak met Uw dochter kon wel eens zeer ernstig blijken. Juist even voor ik het Hoofdbureau verliet is de tweezitter van Mejuffrouw uw dochter onbeheerd terug gevonden voor een huis in de Rue Caumartin.

— In de Rue Caumartin, herhaalde de Bonneville, verbleekend. Maar daar had zij volstrekt niets te zoeken.

De rechercheur haalde de schouders op, en vervolgde :

— Een jong meisje verandert haar plannen wel eens vaker. Men heeft natuurlijk dadelijk onderzoek gedaan in dat huis, maar het leverde volstrekt geen resultaat op.

— Is zij dat huis binnengegaan ? vroeg Mathilde de Bonneville, die al even bleek was als haar echtgenoot.

— Neen ! De Concierge is dienaangaande zeer positief. Hij verklaart dat de auto is komen aanrijden, dat zij bestuurd werd door een jong meisje. Hij zegt verder dat zij daar klaarblijkelijk op iemand wachtte. En tenslotte verzekert hij, dat hij het meisje, na omstreeks vijf minuten te hebben gewacht, gesproken heeft met den bestuurder van een veel grooteren wagen, of liever met iemand die naast hem zat en die een uniform droeg, waarschijnlijk van de marine ! Nauwkeurig heeft hij dat niet kunnen nagaan, want toen werd er beslag op hem gelegd door een der huurders. Tien minuten later keek hij weer eens naar buiten, zag toen de auto nog altijd staan, maar het meisje niet meer. Hij lette er echter niet meer op, meenende dat zij misschien boodschappen in de buurt was gaan doen.

Mijnheer en Mevrouw de Bonneville hadden elkander een snellen, ontstelden blik toegeworpen, toen de rechercheur sprak over een

marine-uniform. Dezelfde gedachte doorkruiste bliksemsnel beider uoofd. Zou het inderdaad mogelijk zijn, dat Raoul, tot het uiterste gebracht door de gewijzigde houding van Bonneville, zijn verloofde had ontvoerd, en dat het meisje dit had goedgekeurd ?

Het volgende oogenblik werden er snel vragen en antwoorden uitgewisseld, Mathilde ging een der laatste portretten van Lucinde halen, gaf een beschrijving van haar kleeding, mijnheer de Bonneville zocht het telefoonnummer op van Raoul, en 'n paar seconden later kwam het verpletterende bericht : Raoul Potdevin was dienselfden morgen zeer vroeg naar Le Havre vertrokken, waar een diensttelegram hem heenriep.

Hij was den geheelen dag aan boord van zijn schip geweest en pas laat in den avond zou hij weer naar Parijs kunnen terugkeeren.

Mathilde bezweek bijna onder dezen nieuwen slag, die de zaak nog ingewikkelder dreigde te maken. Weinige minuten na dit haastig gevoerde gesprek en na de noodige inlichtingen te hebben ontvangen, vertrok Leblanc om te trachten een beschrijving te verkrijgen van de groote auto, en van degenen die zich daarin hadden bevonden, want het stond nu vast dat het minstens twee mannen waren geweest.

Even later dineerden de beide echtgenooten geheel alleen, maar het was hun bijna niet mogelijk iets door de keel te krijgen. Zij zaten in doffe wanhoop tegen over elkaar.

De ontdane huisknecht had nauwelijks het dessert opgediend, of er werd opnieuw gescheld en even daarna kwam de man aankondigen :

— Daar is mijnheer Tardieu, de inspecteur van politie van deze wijk, mijnheer, die u dringend verzoekt te spreken.

— Laat hem in mijn werkkamer ! beval de Bonneville. Neen, Mathilde, blijf hier, maar ik beloof je dat ik je dadelijk zal roepen als er wat nieuws is.

Hij stond haastig op, na zijn servet te hebben afgeworpen, en toen hij zijn werkkamer binnentrad vond hij daar reeds den Inspecteur, een rijzig knap man, met dikke martiale knevels, in een militaire houding.

Bonneville sloot de deur achter zich, kwam haastig op den Inspecteur toelopen en vroeg met een bevende stem :

— Is er goed nieuws, mijnheer ? Is de verblijfplaats van mijn dochter gevonden ?

— In dat opzicht kan ik u volkomen geruststellen, die verblijfplaats is inderdaad bekend, antwoordde Tardieu.

Het Senaatslid bette zijn laag voorhoofd

met zijn zakdoek, en bracht er zuchtend uit :

— De hemel zij geprezen ! Zij verkeert dus niet in gevaar ?

— Zij heeft geen oogenblik in gevaar verkeerd, mijnheer de Bonneville, antwoordde de Inspecteur.

— Maar, wat is er dan toch geschied ? Wie heeft haar ontvoerd ? Waar is zij nu ? Wat was het doel van de ontvoerders ?

— Veel vragen opeens, mijnheer, antwoordde de Inspecteur glimlachend. Ik zou U aanraden, plaats te nemen, want het komt mij voor dat gij niet op uw beenen kunt staan. Laat ik beginnen met de beantwoording van de derde vraag die ge mij gesteld hebt. Mejuffrouw Lucinde bevindt zich op dit oogenblik op Sint Mauritius.

De Bonneville keek den Inspecteur aan, alsof hij vreesde met een krankzinnige te doen te hebben, schoof zijn stoel met een ruk achteruit en herhaalde hakkelend :

— Op Sint Mauritius ?

— Ja, mijnheer de Bonneville.

— Maar, dat ligt vele dagreizen hier vandaan ! riep het Senaatslid uit.

— Inderdaad ! Als men er per schip heen gaat. Maar ik weet met zekerheid, dat de ontvoerders een vliegmaschine hebben gebruikt.

— Hoe kunt gij dat met zooveel zekerheid verklaren ?

— Omdat ik die vliegmaschine zelf heb bestuurd ! antwoordde de Inspecteur.

Het bleef zeker, na deze woorden wel een volle minuut doodstil in het groote vertrek.

Al dien tijd zat de Bonneville roerloos en staarde zijnen bezoeker maar aan, als iemand die gebiologeerd is.

Eindelijk kon hij er met moeite de vraag uitbrengen :

— Wie, wie zijt gij ?

— Ik ben John Raffles, antwoordde de bezoeker rustig. En ik moet beginnen, mijnheer de Bonneville, U mijn oprecht leedwezen te betuigen, dat ik wel genoodzaakt was u eenige uren in groote onrust te doen verkeerden. Ik bevind mij namelijk aan den vooravond van een grondig onderzoek in een zaak, die, naar het schijnt, niet tot oplossing kan worden gebracht zonder paardenmiddelen aan te wenden. Ik erken, dit middel was wel heel kras, en voor mij ook gevaarlijk, maar het was het eenige waarmede ik u zou kunnen dwingen, omdat ik weet, dat gij in uw hart althans één sterk, mooi gevoel hebt, en dat is uw liefde voor uw eenig kind !

Weer bleef het geruimen tijd stil in de

kamer.

Zoo stil dat men duidelijk de kleine pendule hoorde tikken, die toch op geruimen afstand stond.

De Bonneville was zeer bleek geworden en zat Raffles nog altijd aan te staren met zijn kleine, zwarte oogen, alsof hij plotseling waanzinnig was geworden.

Tenslotte kon hij er met moeite uitbrengen :

— En wat was het doel van dat alles ? Waarom wilt gij mij dwingen ?

— Omdat ik alles wil weten van de betrekkingen die er tusschen den Minister, U en Huguet bestaan. Ik heb van nabij alles gevolgd wat er met dien schavuit is geschied, en gij zult het toch zeker wel met mij eens zijn, dat een man van zijn allooi niet langer ongestraft Parijs mag blijven brandschatten.

Nu pas maakte de Bonneville een wanhopig gebaar en zei kreunend :

— Ik kan niets doen, onmogelijk ! Als gij wist !

— Ik ben juist hier gekomen om te weten, mijnheer de Bonneville, vervolgde Raffles hard. En ik zal het weten, dat verzekeer ik U. Misschien kan het middel dat ik toepas niet door den beugel maar er bleef mij geen ander over, en ik verzekeer U dat Uw dochter niet het minste gevaar loopt op het oogenblik. Maar tevens moet gij ook wel begrijpen, dat zij niet bij U zal terugkeeren, alvorens gij mij gezegd hebt welk geheim er is in het leven van den Minister, waardoor die Huguet zich straffeloos weet.

— Maar dat is onmogelijk, riep de Senator met een wilde beweging uit zijn stoel opstaande. Als dit bekend werd, als het ruchtbaar werd, dan zou niet alleen de naam van den Minister maar die van mijn geheele land in opspraak worden gebracht.

— Een land is niet aansprakelijk voor de daden van zijn toevallige bestuurders, mijnheer, hernam Raffles koud.

— Ik zeg U dat het niet kan. Zijne Excellentie heeft juist dezer dagen onderhandelingen aangeknoopt met het Deutsche Ministerie van Handel en Nijverheid. Het betreft hier een mogelijk tractaat van het grootste gewicht. En slechts Zijne Excellentie is in staat deze zeer moeilijke, delicate zaak tot een goed einde te brengen. Wordt nu zijn naam door het slijk gesleurd . . .

— Dus, daarvoor vreest hij ? vroeg Raffles snel.

De Bonneville boog het hoofd en zei zacht :

— Dat zult gij zelf al wel reeds begrepen hebben, als gij werkelijk de man zijt wiens naam gij zooeven hebt genoemd. De onder-

handelingen zouden natuurlijk onmiddellijk worden afgebroken. De zaak zou blijven rusten, wie weet voor hoe langen tijd. Misschien wel geheel afspringen! Nu spreek ik er nog niet van, dat zulk een onthulling meestal niet alleen den persoon onmogelijk maakt, dien zij treft, maar een geheel kabinet ten val kan brengen.

— Dat alles weet ik, Mijnheer, viel Raffles hem kalm in de rede. Eerlijk gezegd zou het mij weinig kunnen schelen, als die gevolgen zich werkelijk voordeden, maar toch — ik zal medelijden hebben, ik zal zoolang mogelijk het stilzwijgen over de zaak bewaren, daarop geef ik U mijn eerewoord! Maar gij moet mij wapenen in handen geven tegen dien Huguet. Doet gij dat niet — blijft gij dwazelijk in Uw houding volharden, dan zult gij zelf de oorzaak zijn, dat Uw odchter langer blijft op de plaats waar zij nu is, dan noodzakelijk moet worden geacht. En tracht ook niet, mij op dit oogenblik te bedriegen, hulp te halen of mij te doen arresteren — gij moet wel inzien, dat ik de eenige ben die, met mijne vrienden de verblijfplaats kent van Uw dochter. Het is mij een raadsel, dat ge, al ware het slechts een seconde kunt aarzelen. Bedenk toch om welke belangen het gaat.

De Bonneville scheen nog een laatste troef te willen uitspelen. Hij was jammerlijk om aan te zien, toen hij stamelde:

— Ik wil aannemen, dat gij zelf zult zwijgen, Mijnheer. Maar zoodra Huguet begrijpt, dat zijn prooi hem dreigt te ontsnappen dat zijn spel is uitgespeeld, zal hij niet aarzelen alles openbaar te maken — en dan is Zijne Excellentie verloren, en hij zal mij in zijn val meesleuren.

— Laat dat maar aan mij over. Ik zal wel zorgen dat die giftslang de tanden worden uitgetrokken. Lever mij daartoe slechts het instrument daarvoor. Komaan, ik zal U op weg helpen, want ik zie tot mijn verbazing dat gij nog steeds aarzelt. Die Huguet moet natuurlijk in zijn bezit hebben de bewijzen van het een of ander dat moet hebben plaats gehad in het leven van den Minister, lang geleden? Is dat zoo?

— Ja, brieven, antwoordde de Bonneville, bijna onhoorbaar. Hij heeft brieven gestolen, die de Minister en ik gewisseld hebben over... die afschuwelijke zaak.

— De Minister heeft dus in vroeger jaren een misdrijf begaan, zoo ernstig, dat het hem nu nog ten val kan brengen, misschien wel in de gevangenis?

De Bonneville knikte slechts, het hoofd dicht boven de schrijftafel, ten prooi aan een

ontzetting, die hij slechts met moeite meester bleef.

— Heeft hij diefstal gepleegd? Roof?

— Erger! antwoordde de Bonneville dof.

— Heeft hij — in drift misschien — iemand gedood?

De Bonneville slikte een paar malen en bracht er toen met de grootste moeite uit:

— Gij zoudt het mij niet ontworpen hebben, al zoudt ge mij op de pijnbank hebben gelegd — en gij moet wel een duivel zijn, dat gij het eenige middel hebt weten te vinden, om mij te dwingen, te zeggen, wat ik U thans zal mededeelen! De Minister heeft, omstreeks 18 jaren geleden in koelen bloede en met voorbedachten rade een van zijn compagnons vermoord. Ik en die vervloekte Huguet waren de beide anderen. Wij zochten naar diamant in Zuid-Afrika, en de man die nu dood is, en wiens geraamte nog wel altijd op den bodem van een rotskloof niet ver van Kimberley zal liggen, vond op een goeden dag een groote hoeveelheid kostelijke diamanten en behield die niet alleen voor zich zelf, hetgeen tegen onze afspraak was, maar weigerde ook de plek aan te wijzen, waar hij die kostelijke vondst gedaan had. Dat kostte hem het leven. Louvois beraadslaagde met mij, en wist mij aanvankelijk over te halen den oneerlijken schurk op te wachten. Huguet betrokken wij er slechts zijdelings bij. Of, om juister te zijn, die sluwe duivel moet het zelf hebben ontdekt. Hij wist alles! Niets kon voor hem verborgen blijven. Ik zal kort zijn. Op het laatste oogenblik durfde ik niet en, mijn vriend deed het bloedige werk alleen. Ik zag op een afstand toe en geen van beiden wisten wij dat Huguet dat ook deed, goed verborgen. Natuurlijk zouden wij het hem later hebben heeten liegen, en bovendien zou die zaak voor hem ook wel gevaarlijk kunnen zijn, maar helaas waren wij beiden zoo dom, over het geval aan elkander te schrijven, een paar maanden later, toen wij de Vennootschap reeds weder ontbonden hadden. Hoe die Satan het heeft ontdekt weet ik niet, maar op een noodlottigen avond miste mijn vriend de brieven, waarin niet alleen de naam van den vermoorde genoemd werd, maar ook onze afspraak werd vermeld! Louvois geloofde aanvankelijk nog aan een toeval, hoogstens aan diefstal door een kafferjongen, jarenlang hoorde hij er niets van, zijn ster scheen met ondoofbare glans aan den politieken hemel te rijzen, en toen barstte de bom, toen hij onmogelijk hooger kon stijgen. Ik herinner mij niet meer nauwkeurig wat het was. Huguet had een betrekkelijk kleine overtre-

ding begaan. Hij wendde zich tot den man die toen nog pas Kamerpresident was, de vervolging werd ingetrokken, en van dat oogenblik af wist Huguët dat mijn ongelukkige vriend op genade of ongenade aan hem was overgeleverd. En nu weet gij alles, en gij kunt een hoooggeplaatst man en met hem een geheele Natie ten verderve voeren.

Weer trad een langdurige stilte in. Een trek vol minachting en afkeer had zich rondom de dunne lippen van Raffles vastgebeten. Het was dus mogelijk — en waarom zou het ook eigenlijk niet mogelijk zijn — dat zich onder de bestuurders van een groot prachtig land een man bevond, die de laagste misdaad had gepleegd, een moord uit hebzucht, tersluiks volbracht, in het duister van het oerwoud, zooals een wild dier zijn prooi overvalt.

Zijn stem klonk scherp als een mes toen hij nu vroeg :

— Huguët moet die brieven natuurlijk hebben getoond ?

— Hij deed iets wat even afdoende was — hij schreef er stukken oit over, en zond die aan zijn slachtoffers.

— Geen foto's dus ? Gij weet zeker dat er geen foto's van die brieven bestaan ?

— Tot dusverre niet, daarvan zijn wij overtuigd.

— Dan moet hij die dingen wel zorgvuldig hebben weggestopt, want ik heb niets kunnen vinden, toen ik tot tweemaal toe, zijn huis doorzocht. De laatste maal heeft dat een mijner trouwste vrienden bijna het leven

gekost. Mijnheer Huguët had een moerasadder verborgen in het geheime kastje, dat wij reeds kenden.

— Ja, dat teekent hem ! zeide Bonneville huiverend. Maar het verwondert mij niets dat gij het niet hebt gevonden, hij moet die brieven ergens buiten zijn eigen huis verstopt hebben, een tijd lang meende Louvois dat hij ze misschien steeds op zijn lichaam droeg

Hij hield plotseling op, toen hij de doorborende blikken van Raffles op zijn gelaat voelde rusten.

— En in dat tijdperk zal er misschien wel eens bijna een ongeluk met mijnheer Huguët gebeurd zijn ? zeide Raffles toen scherp. Ja, zoo voert de eene misdaad steeds tot de andere !

Raffles was opgestaan, greep zijn pet en zeide, vlak voor de Bonneville tredend :

— Ik geloof dat het goed is, Mijnheer, dat gij me alles hebt opgebiecht. Medelijden met minister Louvois omdat hij Minister is, heb ik volstrekt niet. Geloof dat niet. Indien ik zwijg, dan doe ik dat omdat hij niet de eenige getroffene zou zijn : Hij heeft een vrouw, hij heeft twee dochters, lieve, goedhartige meisjes naar ik hoor, die dus vermoedelijk wel niet naar hun vader zullen aarden . . . ! En gij zelf zoudt worden genoemd in deze afschuwelijke zaak. En Uw fiere dochter zou vreeselijk in haar trots geknakt worden. Maar ik zal niet rusten, dat zweer ik, voor ik dien Huguët zal hebben onschadelijk gemaakt, dien kanker van Parijs !

HOOFDSTUK V.

DE JACHT OP DE BRIEVEN.

Zonder zich in het minst te overhaasten verliet Raffles het huis weder, dat hij op zulk een slimme wijze was binnengedrongen, wel wetend, dat de Bonneville er niet aan zou denken, hem zijn vertrek te bemoeilijken. Want toen hij afscheid nam, had hij het ongelukkige Senaatslid, dat nu geheel gebroken scheen te zijn, de toezegging gedaan, dat hij zijn dochter binnen 24 uren zou terugzien.

De Bonneville van zijn kant, had Raffles plechtig moeten beloven, thans een einde te maken aan iedere toenadering tusschen Huguët en zijn dochter.

Raffles stapte op een auto toe, die op eenigen afstand in een zijstraat stond te wachten, ging er binnen, schoof de gordijnen dicht, en zeide toen tot Brand die daar geduldig op hem zat te wachten.

— Nu dat is een fraaie zaak, Brand. Het is nog wat erger, dan ik vermoed heb. Luister maar.

En hij deelde den zwijgend toelisterenden jongeman, alles mede, wat hij zooeven in de kamer van de Bonneville had vernomen.

Toen hij zweeg, riep Brand uit met een uitdrukking van afschuw :

— En zulk een man wist het tot zulk een positie te brengen ?

— Mijn waarde, indien men eens ging wroeten in het verleden van onze landsbestuurders, Senaatsleden, vereerde helden, hoooggeplaatste personen, menigmaal zouden er vreemde, booze dingen aan het licht komen.

— Wat zijn nu je plannen ?

— O, het spreekt vanzelf dat ik die brieven hebben moet tot iederen prijs. Het lust mij

niet, den strijd tegen Huguet te voeren met de wetenschap, dat de politie hem nog steeds de hand boven het hoofd houdt, wat ik ook tegen hem zou inbrengen. En hij is onschadelijk gemaakt, zoodra wij hem maar eenmaal de tastbare bewijzen ontnemen van de schuld van den Minister.

— Is het misdrijf verjaard ?

— Ook dat nog niet, dat duurt nog twee jaar, maar al was dat wel het geval, de openbaarmaking van die brieven zou natuurlijk den Minister doodlijk treffen. En is Huguet eenmaal beroofd van dit wapen, dan zullen wij eens zien wie van ons beiden de sterkste is, al noemt hij zich honderdmaal „De Koning van Parijs” !

— Gaan wij nu dadelijk het meisje van haar eiland terughalen ?

— Nog dezen nacht ! En wij zullen weer dalen met de vliegmaschine zoodra het donker is, zoodat niemand iets behoeft te merken. Het middel was kras — maar je ziet zelf wel, dat het geholpen heeft. De Bonneville zou zeker anders niet gesproken hebben.

De beide vrienden spraken verder niet veel meer, totdat de auto stil stond, op een honderdtal meters voor het huis in de Rue de Vaugirard, waar Raffles nog eenige voorbereidselen had te maken.

En nauwelijks was hij uitgestapt of met een zacht fluitend geluid vloog er iets rakelings langs zijn gezicht en zijn hand en scheen te blijven steken in het hout van het koetswerk.

— Terug ! beval Raffles op gedempten toon. Ze schieten met een windpistool. Daar van uit die auto !

— Zal ik terugvuren ? Maar ik kan niemand zien !

— Schiet niet, tenzij het volstrekt noodzakelijk is. Liever haal ik de politie niet bij dergelijke onderlinge twisten.

— Maar hoe komt het dat ik niemand zie ? barstte Brand woedend uit.

— Die knappe schutter schoot door het achterraampje van een auto heen.

— Maar laten wij er dan toch op toelopen, die auto staat op geen 50 meters hier vandaan.

— Brand, er is met een windpistool geschoten en met die soort van wapens kan men gevaarlijke projectielen op iemand afzenden. Laten wij maar liever rustig afwachten, wat de tegenpartij denkt te doen.

— Maar wij moeten toch minstens weten wie die tegenpartij is, riep Brand ongeduldig.

— Dat is vrij duidelijk, het moet Huguet zelf zijn, maar nog veel waarschijnlijker is het een handlanger.

— Alles goed en wel, maar hoe kon die weten dat jij hier was ?

— Hij is ons gevolgd, van de plek af, waar jij met de auto wachtte.

— Hoe wist hij dan dat zich onder het mom van den politieinspecteur een doods-vijand verborg ?

— Daarvoor bestaat maar een enkele verklaring, Brand, zeide Raffle, zeer ernstig. En die is, dat Huguet in het huis van de Bonneville een geheimen handlanger heeft, misschien wel een bediende, een kamermeisje, een kok, weet ik het.

— Maar weet je wel wat je daar zegt ? riep Brand verschrikt uit. Dat zou beteekenen dat je heele gesprek met de Bonneville is afgeluisterd. Dat die ongelukkige man van dit tijdstip af, het grootste gevaar loopt uit wraak te worden gedood, en dat Huguet nu misschien handelend zal optreden.

— Dat laatste zal hij niet doen, voor hem het water aan de lippen komt. Brand. Zoolang hij de brieven nog heeft kan hij zich veilig wanen. Maar ik erken dat de toestand plotseling hoogst ernstig is geworden, en dat ik hier te Parijs schijn mank te gaan aan de onvergeeflijke tekortkoming, mijn tegenstander te onderschatten. En dat na alles wat er reeds met ons geschied is !

Terwijl de beide mannen zachtjes met elkander spraken, hielden zij de auto van den man die geschoten had zorgvuldig in het oog, waarbij ze zich zoo echter goed mogelijk verborgen hielden.

Beiden hadden hunne revolvers gegrepen, om in geval van een herhaling dadelijk te kunnen schieten.

Maar daarop scheen de tegenpartij het liever niet te willen laten aankomen. Want plotseling hoorden zij het aanzetten van den motor, en een oogenblik daarna was het voertuig om den hoek van een zijstraat verdwenen. De beide vrienden bleven luisteren tot zij niets meer hoorden en toen pas zeide Raffles op zachten toon tot Henderson :

— Rijdt nu maar naar de garage, James, en voeg je daarna onmiddellijk bij ons in het huis !

Raffles en Brand gingen zelf zoo vlug mogelijk in de richting van het huis, hetwelk Raffles reeds zulke groote diensten had bezeugen, en gingen het binnen aan de achterzijde, maar niet dan nadat zij zich zorgvuldig overtuigd hadden, niet te zijn gevolgd.

En zoodra zij binnen waren, riep Brand opgewonden :

— Wij hadden die auto nooit mogen laten ontkomen !

— Waarom niet ?

— Omdat daarin zoo niet Huguet zelf, dan toch een van zijn handlangers zat.

— Huguet zelf is het zeer waarschijnlijk niet geweest, Brand.

— Toegegeven ! Maar zijn handlanger moet in elk geval, zooals je zelf zegt, het gesprek hebben afgeluisterd tusschen jou en de Bonneville. En na eerst getracht te hebben je te dooden, zal hij zich haasten, nu die poging mislukt is, zijn opdrachtgever te waarschuwen. Huguet weet dus over tien minuten, over een half uur, maar in ieder geval nog van nacht, dat je van plan bent, hem de kostbare brieven te ontnemen, die Louvois in het verderf kunnen storten en hij heeft dus al den tijd daartegen zijn maatregelen te nemen.

— Daar heb ik op gerekend, Brand ! antwoordde Raffles kalm. En wij moeten dan ook ons best doen hem voor te zijn. Het is niet zeker, of die spion Huguet wel dadelijk zal kunnen bereiken. Natuurlijk vervulde de man in het huis van den Senator de rol van spion, en hij behoefde niets anders te doen dan rustig te wachten tot er iets zou gebeuren, dat de moeite van het overbrengen waard was. Maar het is dunkt mij duidelijk dat een man als Huguet daar niet geduldig op blijft wachten ! De kans is dus groot, dat de man, die mij daar even bijna geraakt heeft, onzen tegenstander niet dadelijk vindt. Hoe dit ook zij — wij moeten dadelijk aan het werk.

— En het meisje ?

— Lucinde de Bonneville loopt geen gevaar, waar zij nu is ! antwoordde Raffles, die reeds was doorgelopen naar de groote slaapkamer, waar zich de geheime bergplaats met de vermommingen bevond. Zij wordt daar goed verzorgd door een paar jonge vrouwen, die alles doen volgens mijn bevelen, en kan het desnoods nog zeer goed eenige dagen uithouden. Al zal zij zich zeker wel wat vervelen.

— Maar heb je er wel eens aangedacht, Edward, dat Huguet, als hij zich in het nauw gedreven weet, die gevaarlijke briefwisseling tusschen Louvois en de Bonneville onmiddellijk kan publiceeren, bedenkt dat hij dan zonder mededoogen zal zijn. Alles dreigt hem te ontgaan, zoodra hij die brieven niet meer bezit !

— Ook daar op heb ik gerekend Brand. Dan moeten wij tot iederen prijs zien te voorkomen. Zijne Excellentie Louvois is ongetwijfeld een slecht mensch, en misschien wel een gevaar voor zijn omgeving. En als ik kans zou zien hem op een andere wijze ten val te brengen zonder al de anderen er bij te trekken, dan zou ik het zeker niet laten.

Hij had de kast reeds geopend, en Brand, die zag dat hij verschillende rekken met kledingstukken te voorschijn trok, vroeg :

— Wat zullen wij voorstellen ?

— Inbrekers ! antwoordde Raffles lakoniek. Want inderdaad gaan wij inbreken, Brand. Gevaarlijk zal het worden, daarvan ben ik zeker, en wij tasten ditmaal geheel in het duister, wat de zaak nog moeilijker maakt !

Terwijl ten overvloede die kerel die op je schoot, Huguet al gewaarschuwd kan hebben, zeide Brand opgewonden. Edward, ik geloof dat wij ditmaal de handen in een wespennest hebben gestoken !

— Dan zal het zaak zijn maar dadelijk goed door te tasten ! zeide Raffles met een lachje. Je kent wel die aardige Deutsche zegswijze : „Greif niemals in ein Wespennest. Und wenn du greifst so greife fest !” Het is geloof ik van Wilhelm Busch, die meer van die aardige kleine versjes bij zijn eigen teekeningen heeft gemaakt. Hier heb ik iets goeds, dat wel kan dienen.

En Raffles begon zich haastig te verkleeden, terwijl Brand zich verbaasd afvroeg hoe het mogelijk is, dat iemand, die zeer waarschijnlijk een hoogstgevaarlijk avontuursteegemoet ging, op hetzelfde oogenblik kon praten over Deutsche versjes.

Hij zelf ontdeed zich haastig van zijn rok-costuum, en trok een oud, versleten pak aan, dat hem echter veel bewegingsvrijheid liet, dat zou hem dien nacht kunnen te pas komen.

Hij zorgde er echter wel voor, er niet zoodanig uit te zien, dat de politie als het ware werd uitgenoodigd, hem de hand op den schouder te leggen, nog voor hij aan den slag had kunnen gaan ! Dus geen petten met reusachtige kleppen, zooals de film-apache ze pleegt te dragen, maar een nog vrij bruikbare deukhoed, en geen pantoffels van touw of van zeildoek, gymnastiekschoenen of iets dergelijks, maar stevige laarzen. Daarentegen een paar gummi overschoenen in een van de zakken, en in de andere zakken kwamen de kleine en groote voorwerpen, die bij zulke gewaagde ondernemingen, reeds meermalen goede diensten hadden bewezen.

Raffles intusschen had zich met onbeschrijfelijke snelheid in een geheel andere gedaante gestoken en hij was nauwelijks herkenbaar. Zijn gelaat stond strak en ernstig. Brand knede die uitdrukking. Raffles was vertoorn op zichzelf, omdat hij zich bewust was een onvoorzichtigheid te hebben begaan. Hij had niet met de Bonneville in diens eigen huis mogen spreken over een zoo netelige zaak.

Het was nu echter geschied, het was nu

ook bekend, dat Bonneville de zaak had verraden....

En plotseling, dit bedenkende, schrikte Brand hevig.

Wanneer Huguet dit vernam, wanneer hem werd geopenbaard dat Bonneville de zaak aan zijn doodsvijand had verraden, wanneer de schurk bovendien moest inzien dat de zaak voor hem verloren was, dan zou hij misschien een verschrikkelijke wraak nemen en de Bonneville zou het eerste slachtoffer worden.

Er moest dus snel gehandeld worden, snel, opdat Huguet geen tijd meer kreeg handelend op te treden. Het was immers wel mogelijk dat hij tot het laatste oogenblik zou trachten de hand te verwerven van de schatrijke Lucinde, die niet alleen van haren vader, maar ook nog van een tante een zeer groot fortuin moest erven.

Intusschen duurde het verkleeden nauwelijks tien minuten. De rok-pakken hingen toen weer op de rekken die op hun plaats werden geschoven, de geheime kleerenkast werd zorgvuldig gesloten, en Raffles en Brand waren gereed voor hun onderneming, juist toen Henderson binnentrad, in zijn eenvoudige uniform van huurchauffeur.

— Hebt ge mij noodig, Mylord? vroeg de reus, na een snellen blik te hebben geworpen op de vermomming van Raffles.

— Stellig, James! antwoordde Raffles levendig. Ik denk dat wij het niet zonder jou zullen kunnen volbrengen. Maar je behoeft je niet te verkleeden. Zoo is het heel goed. Is de gewone taxi gereed om te gebruiken?

— Zeker Mylord!

— Vooruit dan, en op weg!

De drie mannen verlieten het huis op dezelfde wijze, kwamen ongezien in de donkere achterstraat, waar zich de vervelooze garage bevond die bij het kleine huis behoorde en daar ging de gewaande taxi-chauffeur den wagen halen, die, onder haar sjofel uiterlijk een zeer krachtige motor verborg, die aan de auto een snelheid van honderd en meer kilometer kon geven, wanneer de omstandigheden het vereischten.

— En let nu goed op, James, onderrichtte Raffles den reus. Je rijdt van hier regelrecht naar het huis van Huguet dat je wel kent, in de Rue Madras! Maar zorg dat je niet voor het huis zelf stil houdt.

Henderson knikte slechts, het portier ging dicht, en de auto zette zich in beweging.

Nu wist Henderson reeds, dat er in de wijk die hij thans doorkruiste, grooteverbeteringen aan het wegdek werden aangebracht, zoodat

hier de rijweg over een langen afstand was afgesloten.

Maar wat de brave kerel niet wist, dat was, dat de omweg, dien hij thans wel moest maken, op een merkwaardige wijze de plannen van Raffles in de hand werkte, en een zeer moeilijke taak, aanzienlijk zou verlichten.

Want toen de auto vrij langzaam langs den Boulevard Sebastopol reed, en Raffles toevallig naar buiten keek, bemerkte hij eene vrouw in gezelschap van twee heeren, die wel een weinig al te elegant waren gekleed, om echte heeren te kunnen zijn, en die zich blijkbaar in opgewonden toestand bevond.

Hij herkende haar aanstonds, het was Georgette Dufour, de vriendin van Huguet. En het was alsof een voorgevoel hem waarschuwde, dat hij verstandig zou doen, hier voor een korten poos zijn tocht te onderbreken.

Hij bukte zich dus haastig naar de monding van de spreekbuis, die naast de bestuurdersplaats uitkwam, en gaf Henderson bevel om te stoppen.

Dit geschiedde op een plek waar vrij wat auto's stil stonden, en niet ver van een groot Restaurant, waar gedanst werd en waar ook clandestien aan hazardspel werd gedaan. Raffles, die Parijs door en door kende, wist, dat de politie steeds een oogje hield op dit nachtcabaret, dat reeds meermalen de broedplaats was geweest van zeer ernstige misdrijven.

De beide mannen waren ternauwernood op het trottoir gestapt, en waren begonnen de heftig gesticuleerende vrouw op eenigen afstand te volgen, toen Raffles Brand eensklaps bij den arm greep en op gedempten toon zeide:

— Zie eens, die auto, daar aan de overzij!

Brand wendde den blik een weinig ter zijde en zag een gesloten wagen. In het eerst merkte hij niets bijzonders totdat hij plotseling ontdekte dat het achterraampje kon worden bewogen! Het schelle licht van een naburige lantaarn weerkaatste in het glas, en verlichtte ook heel even het gelaat van een man, die zich daar achter het raampje bevond.

— Herken je die auto niet? vroeg Raffles zacht.

— Het is toch niet, is het werkelijk dezelfde, van waar uit er op ons geschoten is, een uur geleden?

— Zij lijkt er tenminste sprekend op! Maar er is nog iets meer, ik heb het gelaat even kunnen zien van den man in den wagen, het is de kamerbediende van de Bonneville!

Brand schrikte hevig, en zeide op zachten toon :

— Dan verkeerden wij in levensgevaar !

— Niet in het minst ! Het is onmogelijk dat hij ons herkent, want daartoe zijn wij te goed vermomd.

— Maar wat doet de kerel hier ? Wat staat hij daar te loeren ? Op wien heeft hij het voorzien ?

— Stellig op Georgette ! Kijk, daar is zijn gezicht weer even zichtbaar. Hij heeft den blik op haar gevestigd.

— Maar wat heeft dat te beteekenen ? Waarom volgt hij haar ? Waarom zoekt hij niet liever naar Huguet zelf om hem een zoo gewichtige boodschap over te brengen als waarvan hij de drager is ?

— Brand, hij zoekt hem juist hier ! Huguet bezocht deze gelegenheid vaak. En vroeger in gezelschap van Georgette. Maar je weet dat hij haar sinds een week niet alleen veronachtzaamt, maar vrij duidelijk te verstaan heeft gegeven dat zij kan ophoepelen ! Zij is echter een hartstochtelijke, haatdragende vrouw en misschien op wraak belust ! Zie eens, daar komt onze man uit zijn auto !

— Nu, ik moet zeggen dat het hem niet aan brutaliteit ontbreekt, gromde Brand, met gebalde vuisten.

— Wat zou hij te vreezen hebben ? Hij weet immers niet wie wij zijn. Zie, nu gaat hij ook het café binnen, en onze waarde Georgette blijft maar door foeteren ! Er is zeker sedert vandaag nog iets ernstigers gebeurt ! Komaan, wij zullen binnengaan.

— In deze plunje ?

— O, daarop let men hier niet zoo erg ! Wacht even tot ik Henderson mijn instructies heb gegeven !

Raffles liep haastig op Henderson toe, die een paar malen knikte, toen keerde hij weder naar Brand terug, en beiden gingen, als het ware op de hielen van den verraderlijken huisknecht, die op Raffles geschoten had, de dancing binnen, een van die kakelbonte, met overdadige weelde ingerichte zalen, die men veelvuldig in deze wijk van Parijs aantreft,

en waarvan het betreden door den vreemdeling niet geheel zonder gevaar is.

Brand moest zich weerhouden onmiddellijk een agent te roepen, en den moordenaar te laten arresteeren, maar bij nader inzien begreep hij wel, dat dit een groote dwaasheid zou zijn. Er viel niets te bewijzen, en bovendien, de geheimzinnige beschermer van Huguet zou ook zijn werktuig wel sparen !

Ternauwernood waren zij binnen, of zij hoorden de schelle stem van Georgette, die met haar beide vrienden aan een tafeltje had plaats genomen en uitriep :

— Jawel, die mooie mijnheer heeft mij als een oude handschoen weggegooid ! Aan de deur gezet, op straat laten smijten door zijn bedienden ! Maar als hij denkt dat Georgette dat verdraagt, dan vergist mijnheer Huguet zich. Laat hij zich voor mij in acht nemen. Ik weet meer van hem dan hem misschien wel lief zou zijn.

Brand en Raffles keken eens op zijde.

En zij zagen dat zij niet de eenigen waren die deze woorden gehoord hadden. De man van het windpistool stond, half verscholen achter een pilaar, met strakke brandende oogen naar de vrouw te zien, en er speelde een valsch lachje om zijn dunne lippen.

Toen zagen de beide mannen elkander aan en Brand zeide heel zacht :

— Er ligt moord in zijn oogen, zoo duidelijk alsof hij het zou hebben uitgeschreeuwd ! Die vrouw is verloren als zij zich niet in acht neemt !

— Zij schijnt inderdaad Huguet fel te haten, nu hij haar van zich heeft geworpen, en daarvan zullen wij gebruik maken, mijn waarde. Men moet nooit een wapen minachten, wat het ook moge zijn, als men strijdt tegen ongedierte ! Houdt jij dien huisknecht eens in het oog, die daar nu juist weer wegsliuift, zeker met minder goede bedoelingen, dan zal ik eens met onze schoone Georgette gaan praten. Als zij zoeven niet blufte en werkelijk iets van Huguet afweet waar we wat aan hebben, dan kan ze ons van groot nut zijn.

**Lord Lister overdacht de ingewikkeldste problemen
steeds onder het rooken van een „DUBEC” cigaret!**

HOOFDSTUK VI.

DE BRIEVEN VERWISSELEN VAN EIGENAAR.

Raffles kreeg echter niet aanstonds gelegenheid ongestoord met de vrouw te kunnen praten, die klaarblijkelijk reeds te veel gedronken had en hoe langer hoe luidruchtiger werd, totdat het haren metgezellen blijkbaar begon te vervelen, en zij geheel alleen door haar glas absynth zat, half wezenloos voor zich uitstarend, terwijl haar lippen onhoorbare verwenschingen prevelden.

Toen Raffles op haar toetrad, bemerkte hij, dat de huisknecht dicht bij den zaalingang stond en strak naar hem keek.

Hij glimlachte evenwel, want geen twee passen verder stond de trouwe Brand, die de kerel zeker als diens schaduw gevolgd was, en hem wel goed in het oog zou houden.

Raffles ging dan ook rustig verder, en nam bedaard plaats aan hetzelfde tafeltje. De vrouw wendde langzaam het gelaat naar hem toe, waarin de oogen boosaardig fonkelden, zonder hem blijkbaar in het minst te herkennen, en vroeg tamelijk onvriendelijk:

— Wat moet jij? Wie heeft jou gevraagd om bij me te komen zitten?

— Ik heb me zelf uitgenoodigd, antwoordde Raffles beminnelijk. Ik ben namelijk een man die zeer gezien is bij vrouwen in Uw omstandigheden. Ik kan namelijk wraakzucht bevredigen!

De vrouw knipperde even met de oogen, deed een langen haal aan haar sigaret en zei:

— Zoo! Ben jij daartoe in staat? Dan ben je meer waard dan die papkerels, die daareven zijn weggegaan. Die dachten zeker dat ik dronken was of gek.

— Ik denk alleen maar dat gij volkomen bij uw verstand zijt, heel mooi, en op een laaghartige wijze behandeld door een schelm!

De vrouw liet een kort, schel lachje hooren, boorde haar oogen diep in die van Raffles en zei met een schor stemgeluid:

— Zoo, weet jij dat? En je gelooft me te kunnen helpen? Geloof jij ook dat ik heel wat van hem weet? Daarvan ben ik vast overtuigd, antwoordde Raffles rustig.

— En dat zou je nu wel graag van me willen hooren, vriend? Wie ben je eigenlijk? Wat kun jij hem doen, dien ze de „koning van Parijs” noemen?

— O, ik ben misschien wel machtiger dan hij!

De vrouw sprak niet, maar bleef Raffles steeds aanzien. Was er misschien iets in zijn

oogen dat haar de waarheid onthulde? Niemand kan het zeggen, maar in ieder geval begon zij zachtjes te lachen, zonder dat er iets anders bewoog, dan haar knipperende oogleden en eindelijk zei ze, zonder zijn naam te noemen:

— Wel, dat is heel grappig! Misschien hebben wij vroeger al eens kennis gemaakt, na afloop van een zeker partijtje, toen ge mij hebt willen spreken, herinnert ge het u nog? Toen verkoos ik het niet, toen weigerde ik! Toen heb ik misschien nog wel gehoopt dat hij zich zou bedenken, dat hij mij weer tot zich zou nemen. De zaken staan nu anders. Het is nu uit. Het is nu voor goed afgelopen. O, ik heb nooit geweten dat ik een man zoo fel zou kunnen haten! Nu, makker, dan zullen wij eens met elkander babbelen, heel gezellig, onder vier oogen. Wat moet die kerel toch van mij?

Zij had reeds een paar malen terzijde gekeken, en ook Raffles had heel goed gezien dat de huisknecht die zoo goed schoot, langzamerhand naderbij was gekomen, maar steeds op den voet gevolgd door Brand, en nu was hij zeker geen vijf meters verwijderd van het tafeltje, waaraan Raffles met Georgette gezeten was.

Raffles bemerkte dus aanstonds dat de vrouw dezen handlanger van den „Koning van Parijs” niet kende. Hij stelde kalm voor:

— Als die man je door zijn gekijk hindert, wil ik hem met genoeg even neerslaan!

Maar in zijn binnenste wist Raffles wel dat die man ginds nog wat anders deed dan kijken. Hij moest begrepen hebben wat die vrouw bewoog, wat er in haar omging en wat zij voornemens was te doen. Hij moest evengoed weten als Raffles, dat Georgette reeds eenige dagen geleden op ruwe wijze door een bediende van de Bonneville, waarschijnlijk op verzoek van Huguet zelf, buiten de deur was gezet. Dienzelfden dag had er blijkbaar iets dergelijks plaats gehad, maar nu in de woning van Huguet zelf, en dit had de diepgekwetste vrouw tot razernij gebracht. Het was niet alleen meer de jalouzie op het rijke meisje, maar het was nu ook het gevoel van de vertrapte, vernederde, geminachte vrouw.

Of de handlanger van Huguet op dat zelfde oogenblik wist wie de man was, die daar met die gevaarlijke vrouw sprak, zal wel een

onbeantwoorde vraag moeten blijven. In ieder geval kreeg hij niet den tijd zijn mogelijke vermoedens tot zekerheid te doen groeien.

Raffles begreep dat hij zich zoo spoedig mogelijk zou moeten ontdoen van dezen lastigen toeschouwer die zulke drastische middelen gebruikte om zijn principaal te bevrijden van zijn vijanden. Hij zou er zeker anders nooit in slagen de vrouw mee te voeren naar een rustig plekje waar ze haar hart zou kunnen uitstorten.

Hij zeide dus op voor Brand verstaanbare wijze snel een paar woorden in een alleen voor dezen jongenman begrijpelijke taal, en het volgende oogenblik was mijnheer de huisknecht als deelnemend personage in het kleine drama uitgeschakeld.

Want Brand was vlak achter hem geslopen, en had hem een kleine prik gegeven in de afhangende rechter arm, waarin de man zijn sigaret hield, met een van die allerfijnste injectienaaldjes, die Raffles zelf placht te vervaardigen, en die een zeer snel werkend middel in het bloed brachten, waartegen niets anders hielp dan een half etmaal zware slaap!

De huisknecht, aldus als door een wesp gestoken, trok snel zijn hand op, bekeek ze even, zag het fijne, bijna zwarte druppeltje bloed aan de muis van zijn hand, en hij moest het wel onmiddellijk begrepen hebben (men ken in ieder geval aan de handlangers van Huguet een zeer snel begrip niet ontzeggen!) want hij tastte nog naar zijn revolverzak, uitte een gesmoorde vloek, wankelde, en sprak, terwijl Brand doodkalm weer weg-wandelde, een paar gemompelde onbegrijpelijke woorden.

Toen gleed hij aanstonds in zwijm, sloot de oogen, en strekte zich even behagelijk uit op den harden vloer, als iemand die een zachte matras tot rustplaats kiest.

Raffles had hem glimlachend aangezien, maar van alle kanten kwamen dadelijk kellers aangelopen en nieuwsgierigen, en de man met het windpistool werd als een zak vuil goed weggedragen. Raffles zag hem niet meer terug, tenminste niet meer dien nacht.

Aldus bevrijd van een lastigen en gevaarlijken bemoeial, richtte hij zich weer tot Georgette, die het voorval nauwelijks scheen te hebben opgemerkt, en zei:

— Wanneer gij het goedvindt, zullen wij een rustiger plekje opzoeken!

Georgette aarzelde geen oogenblik. Zij liet toe dat Raffles een geldstuk op de tafel wierp om haar vertering te betalen en volgde hem

met een bleek gelaat de zaal door, terwijl Brand, als bij toeval, op eenigen afstand volgde en eveneens de zeer volle zaal verliet. Menig oog keek het tweetal na, maar zeker dacht geen sterveling er aan dat de man, die daar naast de verlaten vriendin van Gaston Huguet liep, de befaamde avonturier was!

Had men het wel geweten, Raffles zou zeker niet ongemoeid naar buiten zijn gekomen.

Hij bracht Georgette naar buiten, duwde haar in de nog altijd wachtende auto, en nam naast haar plaats. Brand wipte tegenover hen op de voorbank, en de zoogenaamde taxi zette zich in beweging, nadat Raffles zachtjes tot Henderson had gezegd:

— Nu maar verder, naar het huis dat ik je noemde!

Toen boog hij zich tot de vrouw over en begon rustig:

— Gij hebt zoeven gevraagd wat die man, die naderhand in zwijm is gevallen, naar u te kijken had. Ik zal het u zeggen. Hij is een werktuig van Huguet, en zou U gedood hebben als ik hem niet voor was geweest. Ongeveer anderhalf uur geleden heeft de kerel mij ook om zeep willen helpen! Als gij u wat naar buiten zoudt buigen, zoudt gij de kogel uit zijn windpistool nog in het koetswerk zien zitten!

— Mij dooden! herhaalde Georgette huiverend. Wat heb ik dien man gedaan?

— Nog niets! Maar gij stond op het punt, geheimen van Huguet te verraden, en daarvoor zou hij u met den dood gestraft hebben! En nu ter zake. Ik zal u zeggen wat ik van hem weet. Geruimen tijd geleden heeft Huguet met de Bonneville en een zekeren Minister. . .

— Louvois! viel de vrouw hem koeltjes in de rede. Gij vertelt mij niets nieuws, ik weet dat alles.

— Wat? riep Raffles verwonderd uit. Heeft Huguet u dan in het geheim genomen?

— Zoo gek is hij niet! antwoordde de vrouw met een kort lachje. Ik ben er door louter toeval achter gekomen. Dat gebeurde op een avond toen hij stomdronken was. Hij zei toen iets van een geheime bergplaats. Ik knoopte dat in mijn oor, en toen hij bijna bewusteloos neerlag ben ik eens gaan zoeken. Nietwaar, een vrouw in mijn omstandigheden moet altijd rekening houden met de toekomst. Wel, ik heb heel wat aardige dingen ontdekt. Het werd mij toen duidelijk waaraan Huguet zijn macht te danken had. En zoolang Louvois maar Minister bleef, behoefde hij nergens voor te vreezen en kon hij doen wat hij wilde.

— Hoe lang is dat geleden?

— Ternauwernood veertien dagen.

— Geloof gij dat die brieven nog altijd op dezelfde plaats zijn ?

— Ik ben er van overtuigd. Men heeft eens getracht een geheim kastje in zijn huis te doorzoeken, waarin hij een afschuwelijke slang had gesloten. Dat moest mislukken, want daarin zijn de voornaamste brieven nooit geweest.

Terwijl ze dit zeide had Georgette Raffles met een eigenaardige blik aangezien. Maar deze vond het niet noodig de vrouw op de hoogte te brengen, en vervolgde :

— Indien men Huguet die brieven afnam

— Dan zou hij niets meer in te brengen hebben dan andere misdadigers ! voltooide Georgette heftig den zin. Hij zou vogelvrij zijn. Bij zijn eerste misdrijf zou de politie toetasten. En hij zal weten wat het zeggen wil mij te beleedigen ! Ik zal u zeggen, waar ze zijn !

Zij staarde eenigen tijd met verwilderde blik voor zich uit en vroeg plotseling :

— Geloof gij werkelijk dat hij met die meid wil trouwen ?

— Als ge soms Lucinde de Bonneville bedoelt, ja, dat is zijn plan ! antwoordde Raffles afgemeten. Maar als ik er iets aan doen kan, zal ik het tot iederen prijs trachten te beletten. Maar daarvoor is het noodig dat ik de brieven heb, want dan verliest hij zijn invloed op haren vader.

De vrouw scheen plotseling kalm te worden. Zij leunde achterover en zei slechts :

— Gij zult ze hebben ! Waar brengt ge mij nu heen ?

— Naar zijn huis, in de Rue Madras.

— Dat is goed ! Luister dan. De brieven zijn verborgen in een klein, koperen kastje, dat als hout geschilderd is, en dat zich bevindt binnen in den schoorsteen in zijn slaapkamer. Het ziet er onschuldig uit, maar het is doodelijk voor dengeen die het geheim niet kent. Want dag en nacht staat het onder stroom en hij heeft daarvoor een afzonderlijke installatie in den kelder, zoodat het niet helpt of gij de gewone huisleiding uitschakelt. Gij moet eerst den accumulator weten te vinden, die goed verborgen is in den kelder. Maar om in den schoorsteen te komen is ook niet gemakkelijk. Het is onmogelijk door het haardgat te gaan, want de schoorsteen is met dwarsstangen verzekerd, zoodat men niet naar boven kan klimmen. Vlak bij het dak bevinden zich van diezelfde balken. Er is echter een zeer smal deurtje, vlak naast den schoorsteen, en volkomen onzichtbaar in

de lambrizeering aangebracht, en dat alleen maar geopend kan worden door op een knop te drukken, die zich aan het hoofdeinde van het groote bed bevindt.

— Goed bedacht, maar te ingewikkeld, zeide Raffles rustig. Ik dank u intusschen voor de inlichtingen. Wij zullen er een gepast gebruik van maken ! Maar hier zijn wij er. Wij zullen hier uitstappen om hem niet door het stilhouden van een auto voor zijn deur opmerkzaam te maken.

De auto stond stil, en het viertal stapte uit den wagen. Het was nu zoo laat dat er zich bijna geen voorbijgangers meer op straat bevonden in deze deftige wijk.

Raffles liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en vroeg ; zijn mond dicht bij het oor van de vrouw brengend :

— Geloof gij dat hij thuis zal zijn ?

— Dat weet ik niet, maar voor u hoop ik wel dat hij het niet zal zijn. Hij is gevaarlijk en bloeddorstig als een tijger.

— O, ik heb al met hem en met de geheimen van zijn huis kennis gemaakt, en dat is al heel wat waard ! zeide Raffles luchtig. En als het moet zal ik hem neerschieten, zonder eenige wroeging, dat kan ik u verzekeren !

— Hoe denkt gij binnen te komen ?

— Wij zullen door het sousterrain gaan, tenzij gij gelooft dat dit gevaarlijk is.

— Het is niet gevaarlijk, maar het zal u onmogelijk zijn, want de keldervensters zijn van stevige tralies voorzien en het zal wel een uur duren, voor gij er een paar van hebt doorgezaagd.

— Ik zal ze stuk trekken ! liet zich de stem hooren van Henderson. Laat dat maar aan mij over, Madame !

De vrouw wierp even een blik op het geweldige lichaam van den reus, en glimlachte. Zij was nu wel heel zeker van haar zaak, die geheimzinnige man, die haar zijn hulp had aangeboden om zich te wreken, kon onmogelijk iemand anders zijn dan Raffles, de gentleman-dief.

— Laat ons dan op weg gaan ! zeide zij. Ik weet een venster, waar u ongezien kunt werken, op zij van het huis.

De auto werd in een zijstraat bij het trottoir geplaatst, en haastig begaf zich het viertal verder de Rue Madras in, klom daar zonder eenige moeite over het lage hekje dat den voortuin van het huis van die straat scheidde, en knielde even later in de duisternis neer voor een kelderraam, omstreeks een halven meter hoog en een meter breed, en voorzien van zes dikke tralies.

En dadelijk zeide Raffles zacht :

— James, je weet hoe ik over je kracht denk, maar zelfs jij zult die dingen niet zonder meer van hun plaats krijgen. Wij zullen moeten zagen.

— Dat zal gehoord worden, Mylord, zeide de reus hoofdschuddend. Mag ik het eens probeeren?

En voor Raffles nog iets kon zeggen, hadden de verschrikkelijke handen van den reus reeds een der spijlen omvat, hij zette zich met zijn zware voeten schrap tegen den opstaanden kant van het smalle kozijntje, en begon aan de staven te rukken.

Hij kreunde van inspanning, de aderen aan zijn hals zwollen als koorden, zijn gelaat werd blauw, maar de korte staaf boog, boog telkens wat verder en plotseling rukte hij aan de bovenzijde de tralie met vier of vijf steenen, en een massa kalk en gruis, los.

Nog een paar heftige rukken en ook van onderen rukte hij de stang uit de steenen waar in hij was bevestigd.

De vrouw had bijna een kreet van bewondering geslaakt, gemengd met ontzetting, want dit leek haar bovennatuurlijk! Met veel meer gemak kon Henderson thans een tweede tralie loswringen, nu de steenen zich over vrij grooten afstand hadden begeven, en binnen tien minuten was het gat groot genoeg om zelfs hem door te laten.

Raffles kroop het eerst naar binnen, en hielp Georgette, die nu volgde. Brand volgde haar en Henderson wilde op zijn beurt door het gat kruipen toen Raffles zachtjes fluisterde:

— Neen James, het is beter dat je bij de auto de wacht blijft houden. Geef het sein als er onraad dreigt. Wij kunnen de rest gemakkelijk alleen af. Ik denk dat wij over een half uur weer bij je terug zijn.

Tegen zijn zin gehoorzaamde de reus, en het drietal ging op den tast wat verder den grooten kelder in, dicht bijeen blijvend, totdat de vrouw fluisterde:

— Wees voorzichtig, ik weet niet of de deksel boven de opening is. Zouden wij licht durven maken?

— Wacht een oogenblik, Charles hang je jas boven de opening van het keldergat!

Brand ging terug en toen Raffles ook het flauw verlichte vierkant van de vensteropening had zien verdwijnen, ontstak hij zijn zaklamp.

En nu bleek het, dat hij op geen voet afstand stond van een groote, vierkante opening in den vloer.

De vrouw werd doodsbleek en slaakte een gesmoorde kreet. Zij legde een sidderende hand op den arm van Raffles en fluisterde, angstig om zich heen ziende:

— De opening is onbedekt. Dan moet hij argwaan koesteren, dat doet hij alleen maar in geval van onzekerheid, als hij meent dat hem een gevaar boven het hoofd hangt.

— Wat is dat voor een opening, vroeg Brand, die eveneens van kleur verschoten was bij het zien van dat gapende gat.

— Het is een diepe put. Er is er nog een, hier in huis....

— Die ken ik! zeide Raffles lakoniek. Die heeft me bijna het leven gekost. Staat hier water in?

— Neen, tenminste niet voor zoover ik weet. Maar die koker is bijna twintig meter diep en heeft een betonnen vloer. Wie hier in valt, die valt zich ook te pletter.

— Maar ik zie niets van een deksel! hernam Raffles weer.

— Die is nu onder den vloer weggeschoven. In deze put staat de dynamo en de accumulator.

— Op den bodem? vroeg Brand verbaasd.

— Neen, in een uitholling, ongeveer vier meter onder dezen vloer.

— Maar hoe kan men daar komen, vroeg Brand een weinig ongeduldig.

— Er is een ijzeren ladder die op en neer kan rijzen, wacht, ik geloof dat ik de plek nog weet. Geef mij de lantaarn eens.

Brand gaf haar zijn zaklamp en de vrouw zocht even langs den wand van den kelder, totdat zij, niet ver van een stevige deur de eenige die de kelder rijk was een knop of uitsteeksel scheen te hebben gevonden. Zij drukt hierop en dadelijk liet zich een zacht, rammelend geluid hooren en uit de diepte van de vierkante put rees langzaam langs een der wanden een smalle, ijzeren ladder omhoog, volkomen gelijkend op een fabrieks-brandladder. Dit voorwerp bleef rijzen, tot het omstreeks een meter boven den vloer uitstak en kwam toen tot rust.

Raffles beproefde aanstonds de stevigheid van de ladder, nam toen zijn lamp weer over en begon onverschrokken af te dalen.

Brand knielde ongerust naast het gat neer, en bij het licht van Raffles' lamp kon hij zien hoe deze omlaag klom langs de ladder, die een meter of tien hoog kon zijn en die op dit oogenblik ver boven den bodem van de put ophield.

En hij zag ook een ronde opening in den wand, waarin Raffles nu verdween. Na verloop van nog geen minuut kwam hij weer te voorschijn, klauterde naar boven en zei, met iets van bewondering in zijn stem:

— Ik moet zeggen dat mijnheer Huguet die zaak keurig heeft ingericht. Er staat een heele rij accumulatoren, welke een dynamo geladen houden, sterk genoeg om een stroom te verwekken waarbij de twee honderd twintig volts van de huisleiding ongevaarlijk lijken. Nu, het ding is nu onschadelijk gemaakt, ik heb de verbindingsdraden doorgeknipt.

Brand, die in die tijd had rondgekeken, zeide nu:

— Ik zie hier nergens elektrische geleid-draden.

— Die loopen op groote diepte onder den grond, mijn waarde. Alles is uitstekend verzonden en beveiligd en nu zullen wij snel eens verder gaan zien, nu wij de eerste hinderpalen, het getraliede venster en de put te boven zijn gekomen.

Brand, die een blik naar boven had geslagen, fluisterde eensklaps:

— Nu geloof ik, dat ik weet welke deze put is! Het moet het gapende gat zijn dat wij een paar dagen geleden hebben waargenomen, toen plotseling de treden van de trap zich onder onze voeten begaven.

— Dat kan zijn Brand! Mogelijk zet die schacht zich boven ons hoofd nog voort tot zij eindigt onder de doodelijke trap. Nu, vannacht hebben wij er niets mee te maken, denk ik! Wij hebben als het ware den levensader van het heele mechanisme doorgesneden. Op weg nu!

Hij trad op de deur toe, greep de knop....

— Dicht! fluisterde hij ongeduldig.

— Die deur wordt electrisch gesloten en geopend, zeide Georgette zacht. Ik had daar eerder aan moeten denken. Door de leidingsdraden door te knippen hebt gij tevens het mechaniek buiten werking gesteld, dat deze deur opende! Het was voldoende geweest om op dit knopje te drukken, dat er uitziet als een gewone schakelaar.

Vruchteloos draaide Raffles aan het knopje, de vrouw had het zeker bij het rechte einde. Hij bekeek de zware deur eens aandachtig, trok de schouders op, haalde zijn tasch te voorschijn, nam er eenige instrumenten uit en begon met taai geduld het slot te bewerken.

Maar na een oogenblik zei de vrouw:

— Ik geloof niet dat u dat zal helpen. De deur kan ook wel met een zwaren sleutel afgesloten worden maar nu zitten er aan de buitnezijde zware grendels op, die alleen maar

electrisch zijn terug te schuiven.

Zwijgend begon Raffles onmiddellijk aan een andere methode.

Met een scherpen bijtel stak hij zooveel van het hout af, dat de schroeven bloot kwamen van de zware scharnieren, waaraan de deur was opgehangen. Even zijgend gaf hij Brand een van zijn schroevendraaiers, en begonnen de beide mannen de schroeven van de scharnieren los te draaien totdat zij deze konden verwijderen.

Raffles nam een van zijn stalen koevoeten, dreef dien met kracht tusschen de reet en drukte toen op dezen langen hefboom totdat de deur, krakend en kreunend een weinig week.

— Steek je arm door de opening, en zie, of je zoo den knop van de grendels kan bereiken! beval Raffles fluisterend.

En terwijl Raffles met alle kracht op den koevoet bleef leunen, wong Brand zijn arm door de smalle opening, en wist juist den knop van de bovenste grendel te bereiken zoodat hij deze naar zich toe kon trekken.

De koevoet werd verplaatst en hij herhaalde de bewerking aan de onderzijde, zoodat de deur geheel los in haar sponningen kwam te staan.

Voorzichtig trokken zij het zware ding eerst wat naar zich toe en vervolgens ter zijde.

De weg naar de smalle keldergang was vrij. Zonder een woord te zeggen had de vrouw dit gadeslagen.

Mocht zij nog een oogenblik getwijfeld hebben, dan zou de weergalooze snelheid en de handigheid waarmede de deur was geopend, haar wel omtrent den waren aard van dezen zonderlingen helper hebben ingelicht.

Raffles nam opnieuw zijn lamp ter hand, Brand ontstak ook de zijne, en voorzichtig ging het drietal door de smalle, laag gezolde gang, totdat zij een kleine, steenen trap bereikten, die naar de vestibule moest voeren.

Zij kwamen aan de ruime hal, die slechts door een kleine electrische lamp van Arabisch maaksel verlicht was, zonder dat er zich nog iets bijzonders voordeed.

Hier stonden zij nog eenigen tijd zijgend stil en luisterden, zelfs pogend om hun ademhaling in te houden.

Want het was doodstil in het groote huis en toch kwam het hun voor alsof iets onzichtbaars, ontastbaars, dreigend om hen heen waarde, en hen beloerde.

En zoo sterk was die indruk, dat Brand de lamp in zijn linkerhand nam, en de rechter in den zak stak waar zich zijn browning bevond.

Maar Raffles, met zijn ijzeren zenuwen onttrok zich al heel spoedig aan deze drukkende, beklemmende gewaarwording, en begon rustig de hoofdtrap te bestijgen.

Alles wel beschouwd kon Huguet toch onmogelijk weten dat hem vannacht dit bezoek werd gebracht.

Het was bijna onaannemelijk dat zijn handlanger, de spionneerende huisknecht, in dat enkele uur, dat verliep tusschen het oogenblik waarop hij het schot loste en dat, waarop Raffles hem weer terug zag, tijd en gelegenheid had gevonden den „Koning van Parijs” van zijn bevindingen op de hoogte te brengen.

Op het breede portaal aangeland, ter hoogte van de eerste verdieping, en vanwaar naar links en naar rechts gangen zich uitstrekten, die voor een deel de vestibule overspanden als een brug, stonden de twee mannen en de vrouw opnieuw een oogenblikje stil; toen fluisterde Georgette:

— Weet gij waar zijn slaapkamer is?

— Op de tweede verieping, de gang rechts, de tweede deur, antwoordde Raffles onmiddellijk. Heb ik het goed onthouden?

— Zoo is het. Maar wees voorzichtig, die duivel is tot alles in staat als hij zich bedreigd weet. Ik gevoel mij ongerust, het is alsof er iets om mij heen schuifelt, alsof ik in alle donkere hoeken en gaten spottend hoor lachen.

— Verbeelding! fluisterde Raffles. Gij moet daar niet aan toe geven. Hij zal wel rustig slapen, en in een ommezien kan alles achter den rug zijn. Wij zullen hem in zijn slaap overvallen....

— Maar gij zult onmogelijk ongemerkt de deur kunnen openkrijgen. Hij grendelt ze steeds van binnen.

— Dan zullen wij door een balconraam binnendringen. Er komen wel vier ramen op hetzelfde balcon uit, en hij zal ons onmogelijk de deur van een der zijvertrekken kunnen hooren openen! Verder!

— Maar, als die man uit het nachtcafé hem heeft kunnen waarschuwen!

— Dan zouden wij dat al wel gemerkt hebben, dunkt mij! antwoordde Raffles. Ofsohoon ik moet zeggen dat die doodelijke put zonder deksel....

— Laten wij er in ieder geval spoedig een einde aan maken, Edward, ik kan die spanning niet langer verdragen! fluisterde Brand heesch. Ik heb ook den indruk alsof er telkens op een andere plek in dit sombere groote huis, gegrinnikt wordt, een duivelslachje.

— Bakerpraatjes Brand! sprak Raffles kortaf. Kom maar mede, en als er hier ge-

lachen moet worden zullen wij het wel doen, want wij lachen het laatst, en dus ook het best.

Onverschrokken besteeg Raffles de hoofdtrap naar de tweede verdieping en de anderen volgden hem op de hielen.

Zoo bereikte hij de deur die het doel van de tocht was, en hij stak er juist de hand naar uit, om zich te overtuigen dat zij inderdaad gegrendeld was, toen hij plotseling voelde hoe zijn rechtervoet op iets drukte dat meegaf....

Op het zelfde oogenblik sloeg er aan het einde van de gang een rossige vlam uit den muur. Er klonk een geluid als een knetterend salvo, en Raffles en Brand hoorden de kogels om hun ooren fluiten.

Brand voelde zich een stukje van de oorlel als met een felle zweepslag afscheuren, maar daarop lette hij in het geheel niet.

Want naast hem had een zwakke kreet geklonken! En de rampzalige Georgette door twee kogels in de borst getroffen, zonk naast hem neer voor hij haar had kunnen grijpen.

— O die Satan! barstte Raffles uit. Hij moet het geweten hebben, dan is hij ook gewaarschuwd. En ik zelf heb dit ongeluk teweeg gebracht, ik heb een bascule in den vloer neergedrukt met mijn voet die verbonden moet zijn geweest aan de trekkers van zes of acht geweerloopen, aan het einde van de gang in den muur verborgen, op zulk een hoogte, dat het een wonder mag heeten dat wij niet getroffen worden. Onderzoek haar wonden Brand, ik moet weten of de tijger nog in zijn hol is.

Hij greep de kruk van de deur van de slaapkamer, en bleek ze gemakkelijk te kunnen openen.

De kamer was leeg.

Hij draaide dadelijk den schakelaar van het licht op, snelde op het bed toe, drukte op den knop, en het deurtje naast den schoorsteen vloog open.

Hij trad onbeschroomd in de nauwe opening, besteeg een soort van smal laddertje in den muur uitgespaard, stak zijn hand in de uitholling, door zijn lamp belicht, en greep het koperen kistje, dat er inderdaad onschuldig genoeg uit zag.

Hij slaakte een kreet van woede, de deksel van het kistje stond open, het was leeg!

Hij haastte zich het laddertje weer af, wierp het deurtje dicht, stormde de kamer uit en riep:

— Hij is met de brieven gevlucht Brand! Waarschijnlijk is hij nog geen half uur geleden gewaarschuwd, juist een oogenblik voor we

den zoogenaamden bediende in den Boulevard Sebastopol, zagen. Hij heeft onze komst niet willen afwachten, nu hij alles wist, en is zijn kostbare papieren elders n veiligheid gaan brengen. Is die ongelukkige vrouw gedood?

— Neen, maar zwaar gewond!

— Dan is het onze plicht nu eerst voor haar te zorgen! Ik zal...

Hij hield plotseling op, want zijn scherp oor had eenig gerucht gehoord.

Het kwam echter niet uit het huis, maar het moest ergens van de straat zijn opgeklonken.

Hij snelde de slaapkamer weer binnen en wierp een raam open.

Ja, nu hoorde hij het duidelijk, het was het bekende sein: de roep van den merel!

Het was echter niet het gewone gevaarsein, niet het afgesproken S.O.S.

Henderson riep hem eenvoudig omdat hij hem iets had mede te deelen.

Raffles vloog weer naar de gang, waar Brand naast de vrouw geknield lag, wier kostbare avondmantel en wier japon hij had opengerukt om het hevig bloeden van de wonden te stelpen met wat hij aan linnen in een kast van de slaapkamer had kunnen vinden.

— Blijf even bij haar Brand! Henderson roept! Er moet iets gebeurd zijn!

En weg snelde hij weer, de trappen af, de vestibule door, en nu opende hij de voordeur en ijldde de straat op, na zich te hebben overtuigd, dat niemand hem zag.

Toen hij de taxi bereikte, zag hij daar Henderson, rustig naast den wagen staan met de vuisten in de zijde, en blijkbaar naar iets kijkend dat daar binnen in de auto was.

Op het hooren van Raffles voetstappen wendde hij zich om, en zeide met een grimmig lachje:

— Ik heb hem, Mylord! Hij kwam hier als een wervelwind de straat instormen en rekende zeker niet op mijn bescheiden persoontje! Toen hij rechtsomkeert wilde maken was het te laat. Hij grabbelde nog zoowat naar zijn revolver, maar ik liet er hem de tijd niet toe. Nu ligt hij in de auto, met zijn handjes gebonden, en hij trekt heel leelijke gezichten tegen mij.

Raffles knipte zijn lamp aan, en liet het schijnsel in het binnenste van de taxi spelen. Daar zat Huguet in een hoek, de armen op de borst gebonden en met een uitdrukking van zoo beestachtige haat, en wraakzucht op het gelaat, als Raffles nog nimmer op mensche-lijke wezenstrekken had gezien.

Henderson had hem een prop in den mond

geduwd en daar overheen een doek om het schreeuwen te beletten.

— Ja, zoo gaat het, heden ik, morgen gij! zeide Raffles wijsgeerig. En nu zullen wij eens zien hoe het met den inhoud van je binnenzak staat.

Huguet kronkelde zich als een slang, maar in den ijzeren greep van Raffles was hij als een kind, en deze haalde zonder veel moeite uit den binnenzak van het vest, een pakje brieven te voorschijn.

Het was voldoende, er een van op te slaan, en de onderteekening te lezen, om te weten dat hij eindelijk geslaagd was.

Hij wendde zich tot Henderson en zeide op ernstigen toon:

— Wij hebben heel veel aan je te danken James, meer dan je misschien zelf nu wel vermoed! Je hebt een adder de giftanden uitgetrokken. Wat mijnheer Huguet nu ook nog doet, hij zal als een gewone misdadiger worden beschouwd en als zoodanig behandeld. Naar het politiebureau met den schurk Maar wacht, eerst moeten wij zorgen voor de ongelukkige vrouw die hij bijna vermoord heeft.

— Zal ik hem in de Seine smijten, Mylord? stelde Henderson kalmpjes voor.

— Het is aan de rechters hem te vonnissen, James, antwoordde Raffles, en niet aan ons! Wacht mij hier. Wij moeten eerst voor Georgette Dufour zorgen.

Raffles ijldde weer terug, en hij vond daarboven de vrouw bewusteloos door het bloedverlies.

Hij dacht even na en zeide toen:

— Wij zullen haar op het bed leggen, en dan onmiddellijk naar de dichtstbijzijnde ongevalenpost telefoneeren. In een gewone taxi kan de ongelukkige niet vervoerd worden. Er moet een ziekenauto komen. Ik zal wat geld op het tafeltje bij het bed leggen, en een korte verklaring schrijven. Wij mogen hier zelf niet blijven, dat geweesalvo kon wel eens de bureu uit hun slaap hebben gewekt.

Met groote behoedzaamheid droegen de beide mannen de vrouw op het nog onbeslapen bed, Raffles schoof eenige bankbiljetten in een enveloppe, krabbelde haastig een briefje voor de beambten die de vrouw zouden vinden, en telefoneerde toen.

Op den drempel van de deur wendde hij zich nog eens om, naar de vrouw en zeide ernstig:

— Zij heeft recht op onze dankbaarheid en wij moeten ons haar lot aantrekken. En nu vlug weg, over vijf minuten kunnen de ziekenhuisbeambten hier zijn.

Zij verlieten zoo haastig mogelijk het huis, snelden naar de auto, en sprongen er in, en dadelijk reed de taxi weg, bijna op het zelfde oogenblik dat met luid getoeter in de Rue Madras de ziekenauto kwam aanrijden.

Raffles was voornemens geweest den misdadiger, die eindelijk in den val was geloopen, bij het dichtstbijzijnde politiebureau af te leveren.

Hij schreef, zoo goed en zoo kwaad als het ging, tijdens den rit een korte verklaring, schoof die in den binnenzak van Huguet, die hem met oogen, brandend van haat bleef aanzien, en meende dat nu de zaak was afgeloopen, en toch vergiste hij zich nog.

Want toen de taxi, langs de Seinekade reed, wist Huguet eensklaps, voor iemand er op verdacht was, met zijn gebonden handen

het portier aan zijn zijde te openen en voor Brand hem had kunnen grijpen, was hij de straat opgevlagen, ijde op de borstwering toe, en wierp zich, zonder een oogenblik te bedenken, in het pikzwarte water van de Seine.

Nog voor de auto volkomen tot stilstand was gekomen, sprong Raffles op zijn beurt naar buiten en liep op de borstwering toe. Hij hoorde echter niets meer.

Toen wendde hij zich tot Brand en zeide schouderophalend :

— Een van tweeën, de „Koning van Parijs” is verdronken, en dan is de wereld van een grooten schruk bevrijd, of hij heeft zich weten te redden, maar dan is hij ook verder vogelvrij !

De volgende aflevering bevat:

Onder den bodem
van Parijs

Elke weēk verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche **SHERLOCK HOLMES.**

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885